

Visu
ARGENTINEI
MENIS
(după 63,42 m):
UN LOC PE
PODIUM LA
JOCURILE
OLIMPICE
DE LA
MÜNCHEN

Foto: Ion MIHĂICĂ

SPORT

APRILIE 1972

nr. 8

ÎN PAGINILE DE FOTBAL:

PE NEPSTADION

**TRICOLORII ATACĂ UN RECORD
DE PESTE PATRU DECENII**

4 DISCOBOLE pentru 3 PAȘAPOARTE OLIMPICE

Norma olimpică fixată de federația noastră de specialitate pentru discobole — 59 de metri — nu este deloc ușoară. Și, totuși, ea pare accesibilă aspiranților la pașaportul olimpic. Argentina Menis, Lia Manoliu și Olimpia Cataramă și-au dovedit capacitatea încă anul trecut, iar Carmen Ionescu a uluit cu progresul ei de 7 metri. La ora actuală, din cele patru discobole și-a îndeplinit norma pentru 1972 doar Argentina Menis: la 1 aprilie, ea a realizat un nou record național — 63,42 m (vechiul record, care-i aparținea, era de 61,08 m), performanță cu care se situează pe locul 4 în lume (a se vedea tabelul «cele mai bune 10 performere din toate timpurile»). Lia Manoliu (care a lucrat extrem de puțin specific în iarna asta, neavând la dispoziție o plasă în care se arunce discul: din informațiile ei, recordmana mondială Faina Melnik a executat în acest «sezon mort» zeci de mii de aruncări în plasă!) a debutat cu un promițător 57 de metri (rod, în special, al lucrului intens cu halterele). Olimpia Cataramă (căreia moartea mamei i-a cernit sufletul) s-a autorecuperat psihic și abia așteaptă să-și depună și ea candidatura pentru München. Carmen Ionescu (după precedentul creat anul trecut cu ascensiunea de 7 metri) privește încurajată și de antrenorul ei, profesorul Theo Ionescu) norma de 59 de metri aproape ca pe o... floare la ureche.

La prima vedere, deci, optimism în sinea fiecăreia din cele patru discobole, optimism accentuat și prin «bomba» (cum i-a spus Lia Manoliu) de la 1 aprilie.

La a doua vedere, însă, frământare în sinea fiecăreia, mai puțin, desigur, în ceea ce o privește pe Argentina Menis.

Asistăm, așadar, la un spectacol preolimpic unic în istoria atletismului românesc: 4 discobole pentru 3 pașapoarte müncheneze! Ce-o să iasă din asta? Răspunsul să-l căutăm, oricum, în sfera optimismului!

Horia CRISTEA

CELE MAI BUNE 10 PERFORMERE DIN TOATE TIMPURILE

1. Melnik (U.R.S.S.)	64,88 m (1971)
2. Westermann (R.F. a Germaniei)	63,96 m (1969)
3. Illgen (R.D. Germană)	63,66 m (1970)
4. Menis (România)	63,42 m (1972)
5. Danilova (U.R.S.S.)	62,54 m (1970)
6. Muravieva (U.R.S.S.)	61,88 m (1971)
7. Spielberg (R.D. Germană)	61,64 m (1970)
8. Manoliu (România)	60,68 m (1971)
9. Cataramă (România)	60,50 m (1971)
10. Kleiberne (Ungaria)	60,18 m (1971)

...Ionescu (locul 17 în 1971 cu 57,18 m).

RECAPITULARE

1. U.R.S.S.	—3 locuri = 189,30 m
2. România	—3 locuri = 184,60 m
3. R.D. Germană	—2 locuri = 125,30 m
4. R.F. a Germaniei	—1 loc = 63,96 m
5. Ungaria	—1 loc = 60,18 m

1. Argentina **MENIS** (data nașterii: 19 iulie 1948). A debutat în atletism în 1964—33,94 m (prima ei performanță înregistrată în statistici). După patru ani ajunge la 52,00 m. Consacrarea o cunoaște în 1971: 59,36 m; 60,04 m; 60,12 m; 61,08 m. Anul acesta: 63,42 m — cea mai bună performanță mondială a sezonului.

3. Olimpia **CATARAMA** (data nașterii: 25 octombrie 1940). Dacă totul va decurge conform planificării sale, are șanse să participe și la ediția de la München (la J.O. de la Tokio — locul VIII cu 53,08 m; la Ciudad de Mexico — 56,58 m). Progresele din ultimii trei ani îi îndreptățește speranțele: 56,62 m (1969), 58,26 m (1970), 60,50 m (1971).

2. Lia **MANOLIU** (data nașterii: 25 aprilie 1932). A debutat ca «olimpică» la Helsinki (1952) — 42,65 m (locul VI). La Melbourne — locul IX. La Roma — locul III cu 52,36 m. La Tokio — locul III cu 56,97 m. La Ciudad de Mexico — campioană și recordmană olimpică cu 58,28 m. În 1971, după ce pierde recordul de 59,48 m, realizează 60,10 m și 60,68 m.

4. Carmen **IONESCU** (data nașterii: 28 iulie 1951). Deși nu a trecut granița celor 60 de metri, ea reprezintă o mare amenințare pentru fiecare din celelalte trei discobole ale noastre. Este concludent saltul pe care l-a făcut anul trecut de la un sezon la altul: 51,02 m — 57,18 m!

ÎNSEMNĂRI ȘI IMAGINI DE LA CAMPIONATE

CU GÎNDUL

Cele patru luni care ne mai despart de startul Jocurilor Olimpice sînt și pentru gimnaștii noștri hotărîtoare în ceea ce privește evoluția lor viitoare de pe podiumul de concurs. Dorința de afirmare s-a putut remarca și cu ocazia recentelor campionate internaționale ale României unde, în compania reprezentanșilor a opt țări, ei au reușit să se detașeze. O astfel de confruntare a valorilor, într-o competiție de un nivel ridicat ca cea a «internaționalelor» de gimnastică — aflate la a XV-a lor ediție —, este fără îndoială un test util, dar nicidecum o garanție a unor viitoare

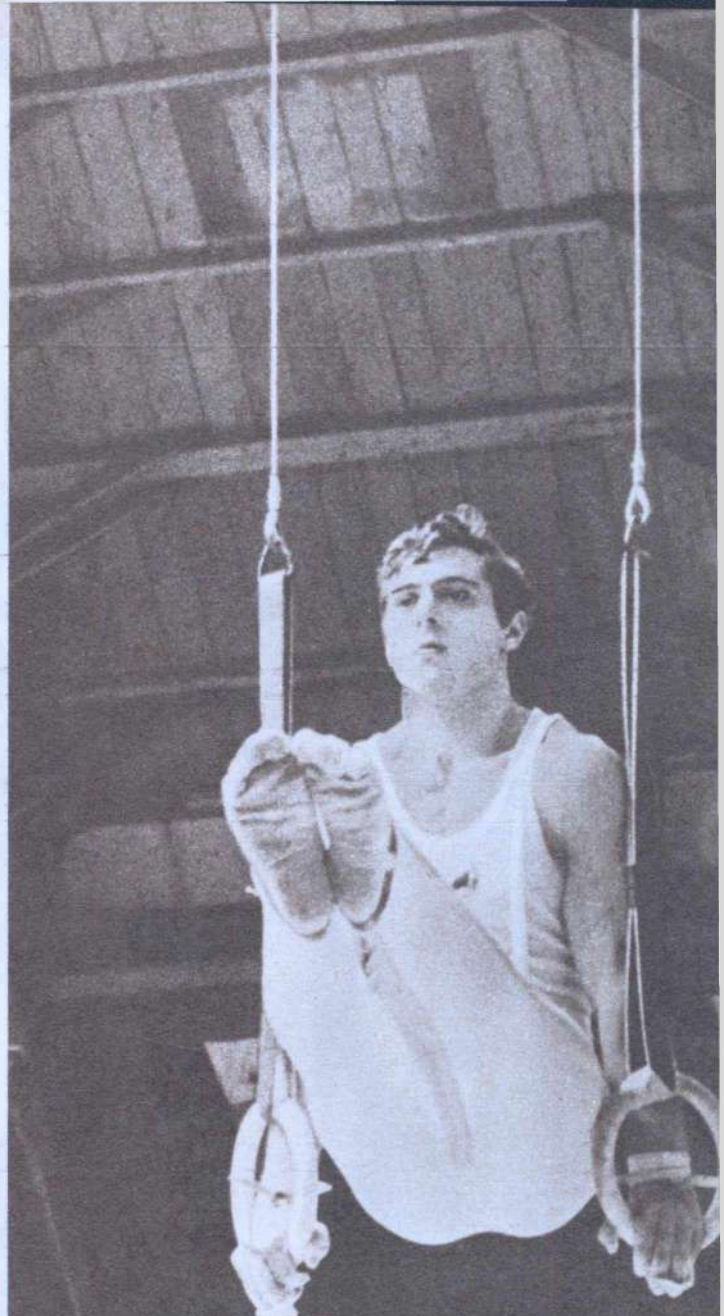
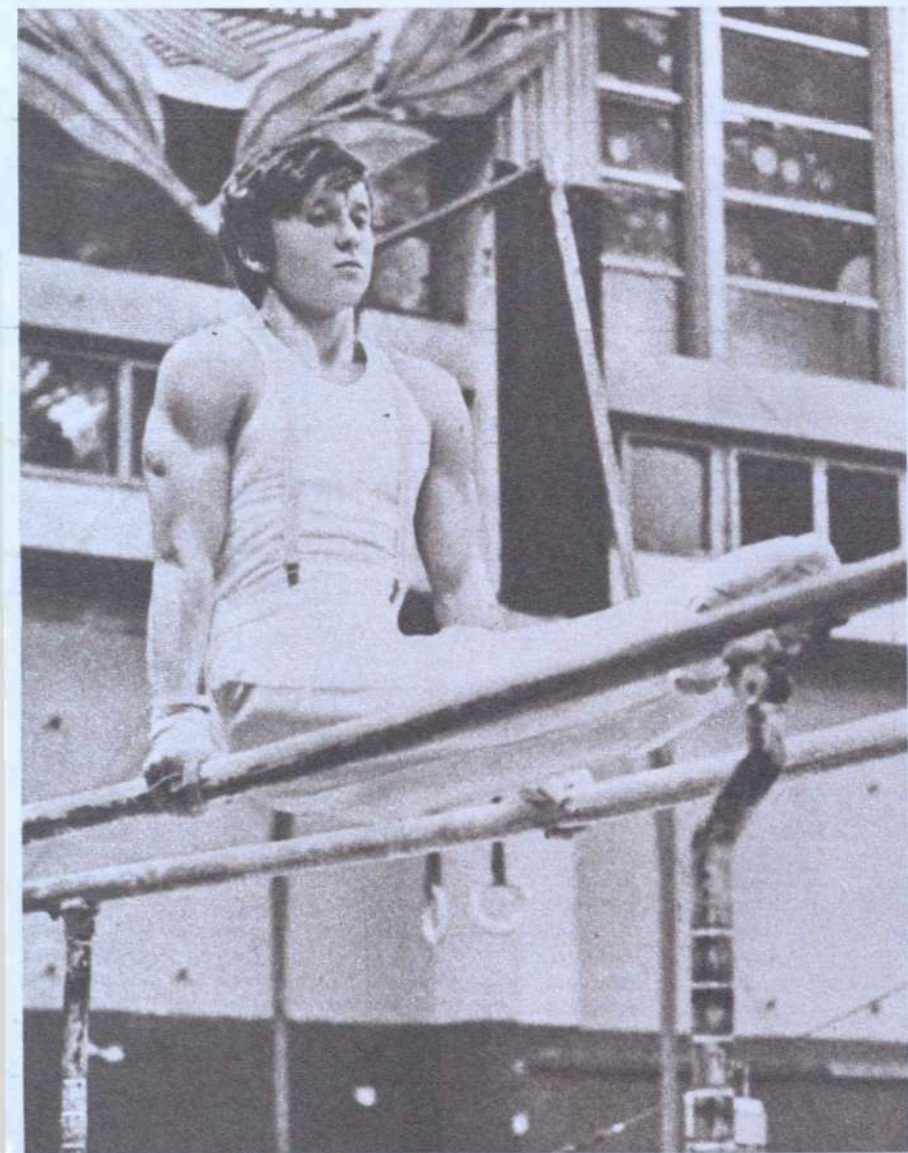
succese. Munca neobosită de perfecționare în perioada care a mai rămas pînă la Olimpiadă trebuie să elimine lipsurile semnalate la unii concurenți — încă destul de numeroase — și să aducă lotului olimpic precizia unui mecanism în execuție, completată de talentul și fantezia fiecăruia. Ca și în alte ocazii, Elena Ceampelea ne-a oferit un recital de măiestrie în care am aplaudat finețea execuției la birnă, eleganța săriturilor și mai ales dinamismul exercițiului de la sol. Elemente de balet și dans popular românesc, combinate cu torente acrobatice spectaculoase, fac din «so-

Ca o adevărată acrobată, Alina Goreac ne prezintă o frumoasă execuție la paralele inegale, unde a obținut o medalie de aur.

ampioana absolută a României, Elena Ceampelea într-un spectaculos exercițiu la bîrnă.

Dan Grecu — campionul internațional al României pe 1972 — într-un viguros exercițiu la inele.

Campionul polonez Andrzej Szajna — unul dintre «eroii» campionatelor internaționale de gimnastică ale României — și-a demonstrat măiestria la paralele, sol și sărituri.

IONALE DE GIMNASTICĂ ALE ROMÂNIEI „GHEORGHE MOCEANU”

A OLIMPIADĂ...

lub Elenei Ceampelea un veritabil monar de atracție care are toate șansele să fie urmărit cu interes și pe covorul olimpic. Titlul de campioană internațională absolută a României, oferit Elenei Ceampelea în urma punctajului obținut la individual compus (74,65), se adaugă pe merit bogatului palmares al primei noastre gimnaste.

Dan Grecu — campionul internațional al țării noastre pe anul 1972 — a constituit fără indoială o surpriză. Aflat într-o deosebită dispoziție de concurs, el ne-a prezentat, în special la inele și la cal, dovada temeiniciei sale pregătiri.

Alina Goreac trece în

prezent printr-o perioadă de plină ascensiune și poate fi considerată o veritabilă speranță olimpică a lotului nostru (specializată în exercițiile de la paralele). Nu pot fi trecute cu vederea o serie de evoluții spectaculoase care întregesc programul nostru olimpic, dintre care se remarcă cele ale gimnastelor Paula Ioan, Anca Grigoraș și Felicia Dornea; ale lui Petre Mihăiuc, Constantin Petrescu, Mircea Gheorghiu și Nicolae Achim (care vor trebui însă să realizeze punctajul necesar pentru calificarea la J.O.).

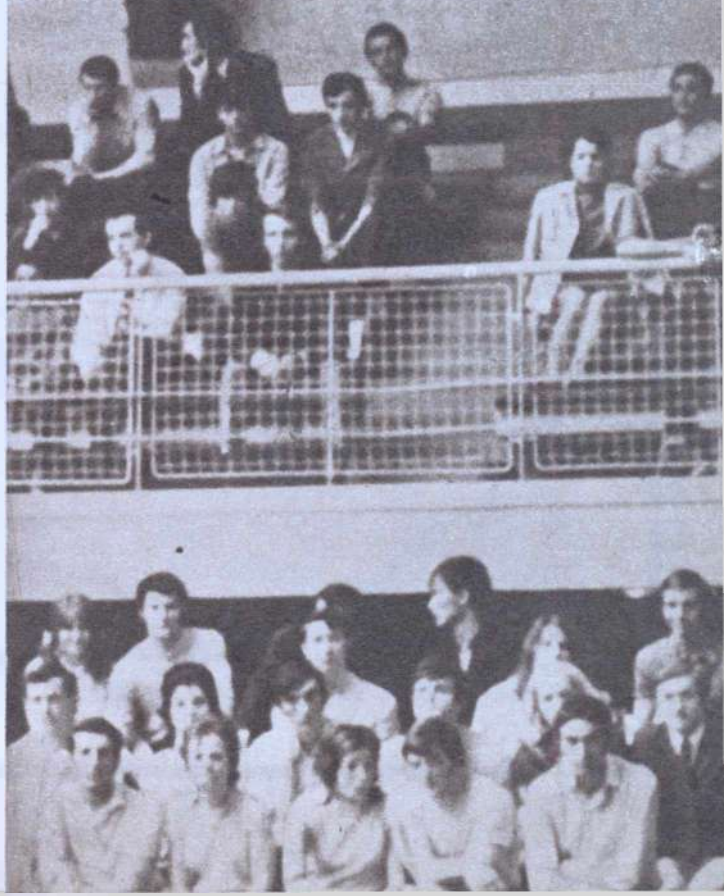
O replică de greutate ne-au dat-o reprezentanții gimnasticii din țările parti-

cipante la întrecerile ediției jubiliare a internaționalelor. «Vedeta» la probele masculine a fost gimnastul polonez Andrzej Szajna, care a obținut 3 medalii de aur (sol, sărituri și paralele). Aplauze la scenă deschisă au mai primit și Monika Csaszar și Zsuzsa Matulai (Ungaria) și Ans van Gerwen (Olanda).

...Cu gândul la Olimpiadă, gimnastele noastre au depus de pe acim opțiunea pentru un loc în fruntea clasamentului. Rămîne ca gîndul să fie tradus în fapt.

Mircea PATRICHI

Foto: Dragoș NEAGU

PETRE MĂRMUREANU

despre

CUPA DAVIS '72

și

CÎTEVA PROIECTE

- PREGĂTIRI ÎN ISRAEL
- FINALA „CUPEI DAVIS” LA BUCUREȘTI?
- LA ȘCOALA LUI HARRY HOPMAN

Petrică Mărmureanu este de ani de zile în tenisul nostru doar... «numărul trei». Un număr, în fond, mai mult decît onorabil, cu atît mai onorant, cu cît predecesorii săi în ierarhie poartă nume prestigioase precum Țiriac și Năstase. Iar a fi contemporan cu cei doi este ca și cînd ai pleca într-o cursă, handicapat din start. Și așa, volens-nolens, Mărmureanu s-a consolatat la gîndul că cei din față sînt, deocamdată, inaccesibili. Cu toate acestea, Petre Mărmureanu este departe de a fi un resemnat. Dimpotrivă, el rămîne același jucător excelent de «Cupa Davis», interpretînd rolul de «primă rezervă», gata oricînd să repare o eventuală fisură ivită în mecanismul gloriosului tandem.

— Evocînd toate acestea, l-am întrebat: «nu-i prea puțin?»

— *Ce pot să fac... Am crezut și eu că în '72 o să pot urca un loc prin retragerea anunțată, prematur, se vede, a lui Țiri. Dar interesele majore ale tenisului o cer — și Ion va mai juca pentru culorile noastre și anul acesta. Așa că mă voi pregăti în continuare cu aceeași seriozitate pentru a răspunde oricînd la apel, în caz de nevoie.*

— *Așa trebuie să înțelegem și recentele turnee din Israel..*

— *Întocmai. Am jucat două finale. Prima, cea de la Beercheba, am cîștigat-o (4-6, 6-3, 6-1 cu Wetterly, un tînăr «davis-cupman» englez), iar a doua, la Tel-Aviv, am pierdut-o în fața australianului Jan Flechter (4-6, 3-6). Nu am putut mai mult, aveam o stare gripală și temperatură mare.*

— *Cum vedeți «Cupa Davis» în acest an, din unghiul nostru de vedere?*

— *Dacă totul va fi bine și Ilie și Ion vor «merge», atunci nu cred să avem probleme înainte de turul IV. Aici va fi ceva mai greu, fiindcă vom întîlni, probabil, Iugoslavia, la ea acasă. Cine va cîștiga va ajunge, mai mult ca sigur, în finală! Eu îi văd pe ai noștri capabili de o asemenea performanță. De ce nu, au mai realizat-o de două ori. Și de data aceasta finala se va juca la București, așa că, vă dați seama, șansele noastre sînt reale. Ar fi un succes fără precedent. Dar, să nu anticipăm, pînă atunci mai e cale lungă și șansele hirtiei nu corespund întotdeauna cu cele de pe teren...*

— *Ce proiecte aveți în viitor?*

— *După terminarea ediției actuale a «Cupei Davis» am un angajament de un an, în Statele Unite, la Academia de tenis din Port Washington (de lingă New York), unde voi studia la școala celebrului Harry Hopman. La revenirea în țară sper să valorific cele învățate în America și să devin un bun antrenor. Să ocup în această nouă calitate o poziție superioară celei pe care am deținut-o ca jucător.*

În fond, ce și-ar putea dori mai mult tenisul românesc?

Dimitrie CALLIMACHI

Alex Jany

ALEX JANY:

„Oricînd aş ceda
10 crauliste
pentru o
înotătoare ca
Anca Groza!“

Două mari celebrități ale inotului mondial pe marginea piscinei de la «23 August» — doi înotători ale căror rezultate au făcut vilvă în presa sportivă din urmă cu două-trei decenii. Alex Jany, recordman al lumii la 100 m liber (55,7) și 400 m liber (4:35,2) în 1947, ca și Jean Boiteux, campion olimpic în 1952, la Helsinki (400 m liber în 4:30,7), nu și-au trădat nici un moment marea lor pasiune față de sportul care i-a trecut în galeria marilor campioni, pregătind (primul la Marsilia, al doilea la Toulouse) și urmărind în permanență pe tritonii «noului val», ce bat la poarta consacării.

— Nu am crezut nici un moment că românii posedă crauliști de o asemenea valoare — ne mărturisea Boiteux, puțin afectat de infringerea echipei masculine (n.r. — a fost pentru prima dată cînd o selecționată franceză a pierdut în fața

naționalei române). Auzisem ceva de Slavic, dar în nici un caz nu m-am așteptat ca aici, la București, să întîlnesc un element ca Almer, care ar cîștiga cu multe lungimi înainte titlurile de campion al Franței pe 400 m și 1500 m.

— Ce părere aveți de stilul său?

— Alunecă frumos și are ritm. Se vede că este bine pregătît și încă departe de a atinge plafonul maxim. Dacă ar fi fost mai înalt cu vreo 10 cm ar fi putut ajunge la performanțe deosebite.

— Credeți că are vreo șansă de a figura printre finaliști, la München?

— Rezultatele obținute la acest «triunghiular» (România - Franța - Austria) nu sînt concludente. Piscina nu este rapidă și în alte condiții cred că ar fi putut «merge» la 1500 m (unde are cele mai mari șanse) în jurul a 16:45,0. Or, cine este capabil în aprilie de un asemenea rezultat, firește, trebuie să se gîndească și la Olimpiadă. Îmi amintesc că în urmă cu 20 de ani, la Helsinki, în finala de 400 m eram creditat cu al 7-lea rezultat. Și totuși am învins...

Alex Jany, responsabil cu pregătirea echipei feminine, ne spunea la finele concursului: «Oricînd aş ceda 10 dintre craulistele mele pentru o înotătoare atît de completă cum este Anca Groza. Un asemenea element nu am întîlnit în toată Franța. Unii poate vor fi sceptici privind la această fetiță scundă și slăvă. Am auzit însă că nu are decît 15 ani. Și apoi, americanca Lynn Coletta sau ungueroaica Andreea Gyarmaty nu sînt nici ele prea înalte, suplinind acest evident handicap prin forță și talent. Dacă va fi pregătîtă cu multă grijă și ea va accepta în continuare imensul sacrificiu pe care-l pretinde astăzi antrenamentul de calitate veți avea în scurt timp o campioană de primă mărime».

Două declarații cu atît mai reconfortante, cu cît vin din partea unor oameni foarte competenți în ale natației...

Jean Boiteux (dreapta)

Ad. VASILIU

PUTIA
CU
scrisori

IOAN MERDARIN — Comuna Buciumeni. La campionatele internaționale de atletism ale României din 1971 au participat sportivi din 18 țări. Regret că nu vă pot procura și revista de care amintiți.

LICĂ BELEA și CORNEL SIMULESCU — Forotic. Cînd echipa pe care o simpatizați atît de mult va obține rezultate pe măsura valorii jucătorilor ei, îi vom publica din nou fotografia în revistă. Pînă atunci veți primi prin scrisoare adresele solicitate.

ADRIAN CROITORU — Iași. Cred că nu ați conceput bine alcătuirea albumului sportiv. Trebuia să vă limitați doar la sporturile pe care le simpatizați: fotbalul și atletismul. Vă sfătuiesc să renunțați la celelalte 23 de... albume în devenire și să vă ocupați numai de cele două de care vorbeam mai sus. Credeți-mă, sînt puține șanse de a vă procura fotografii de tir sau hochei pe iarbă, de exemplu, deși sînt sportivi olimpici.

PETRE AILENEI — Timișoara. Campionatul național de fotbal ediția 1937—1938 s-a disputat avînd două serii. Una dintre ele a fost cîștigată de F.C. Rapid, cealaltă de Ripensia Timișoara. Pentru a desemna echipa campioană, Rapidul și Ripensia s-au întîlnit, tur-retur, la Timișoara și la București. În ambele meciuri timișoreni au cîștigat cu 2—0. Iată formația de bază a echipei campioane, Ripensia: Pavlović — Bürger, Regdom — Gall, Kotormany, Lazăr — Bindea, Opran, Marksteiner, Schwartz, Dobay.

ION RĂDUNOIU — Petroșani. În campionatul de fotbal 1960—1961, Jiul nu s-a întîlnit cu Dinamo București din simplul motiv că Dinamo juca în divizia A și Jiul în B. A fost anul în care echipa din orașul dv. a promovat în prima divizie, după o luptă dramatică cu C.S.M. Baia Mare. La egalitate de puncte (34), Jiul a avut un golaveraj mai bun (39:21 față de 37:22).

ELENA VORNICU — Galați. Ați descoperit că vă lipsește din colecție o revistă de-acum patru ani!!! Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Noi nu avem la redacție un depozit de reviste vechi. Dacă observați mai din timp această lipsă, poate că vă procuram numărul de care aveți nevoie.

NELU ANGHEL — Sinaia. Nu am putut refuza solicitarea unui rapidist atît de înfocat, cum sîntți dv., deși mi-ați dat cam mult de lucru. Iacă, deci, rezultatele echipei Rapid în anul în care a cîștigat titlul de campioană la fotbal (1966—1967): cu Dinamo București (1—2, 2—0), «U» Craiova (0—1, 1—0), Farul (1—1, 2—2), Steaua (3—0, 0—0), «U» Cluj (2—1, 0—2), Steagul roșu (1—2, 1—0), Jiul (1—0, 1—0), Petrolul (3—1, 0—0), Progresul (1—1, 1—0), U.T.A. (0—0, 2—1), Dinamo Pitești (2—1, 2—2), C.S.M.S. Iași (8—1, 2—2), Politehnica Timișoara (0—1, 2—0).

RĂDUCU PAVELESCU — Cluj. La J.O. de la Roma (1960), titlul olimpic la polo pe apă a fost cîștigat de reprezentativa Italiei (Rossi, Spinelli d'Altrui, Pizzo, Lavoratori, Parmeggiani, Lonzi, Bardi, Ambron, Gionta, Manelli, Guerrini). În echipa țării noastre, care s-a clasat pe locul cinci, au jucat: Ștefănescu, Bădiță, Zahan, Blajec, Szabo, Grîțescu, Kroner, Mureșan, Simon și Firoiu.

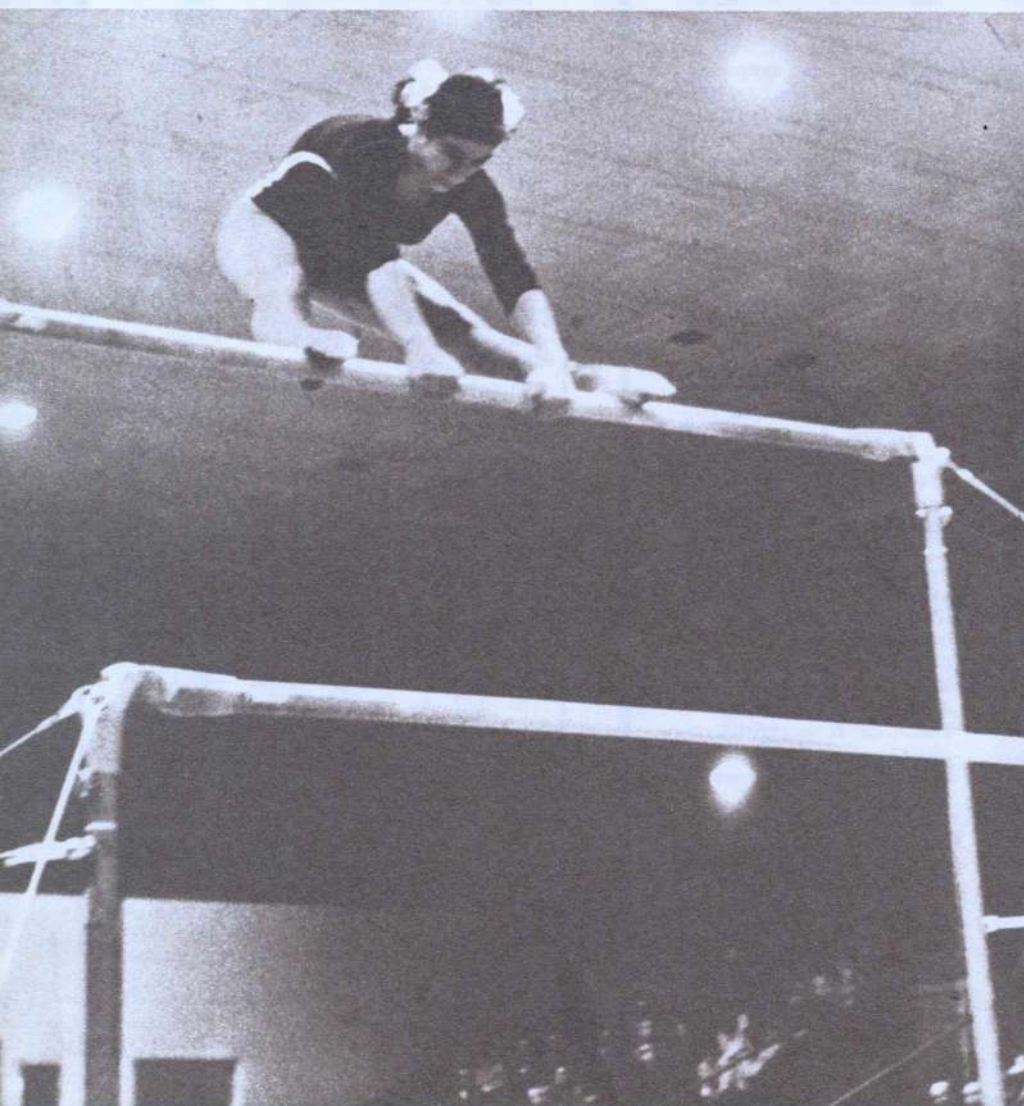
Petrus

CLUBUL SPORTIV ȘCOLAR

Canotorii Clubului Sportiv Școlar în... Împărăția apelor.

**De aici și-au luat zborul
spre marea performanță...**

În secția de gimnastică a C.S.Ș. — sportivii «avansați» îi ajută, după cum putem vedea, cu multă grijă pe începători.

Maestra sportului Paula Ioan — o valoroasă gimnastă, membră a lotului olimpic.

A devenit o tradiție pentru membrii celui mai tânăr club sportiv din București să transforme prima zi a vacanței de primăvară într-o adevărată sărbătoare. Fiind vorba de vacanță, bănuim, probabil, că ne referim la membrii Clubului Sportiv Școlar. Sărbătoarea din această primăvară e prilejuită — ca în fiecare an, de altfel — de aniversarea clubului, care, la începutul acestei luni, a împlinit 14 ani de existență.

Istoria acestui club a început în 1958, când a fost aprobată organizarea și funcționarea clubului elevilor sportivi din București. La 19 aprilie 1958, în sala de festivități a liceului Gheorghe Lazăr, a fost ales primul consiliu al clubului, din care au făcut parte profesorii Camil Morțun, Victor Tibacu, Nicolae Saftu, Tudor Burcescu, Nicolae Stănășilă, Romulus Spirescu, Silvia Negreanu, Angela Filip și elevii Alexandra Fotescu și Francisc Hausner.

De atunci au trecut 14 ani. Timp puțin pentru o adevărată istorie dar, după cum putem vedea, suficient pentru a fi creat un club puternic, cu faimă nu numai în țară, ci și peste hotare, faimă datorată numeroșilor sportivi de valoare care și-au luat zborul spre marea performanță de la C.S.Ș. București.

Am răsfoit cartea de aur a clubului de unde am notat câteva nume consacrate astăzi în lumea sportului internațional: Mihaela Peneș (maestră emerită la atletism), Mihai Țiu (maestru emerit la scrimă), Valentin Samungi, Gheorghe Goran și Gheorghe Marinescu (maestri emeriti la handbal), Gheorghe Zamfirescu și Grăia Novac (maestri emeriti la polo). Onorate de toți aceștia, culorile clubului sînt apărute acum cu tot atîta dîrzenie și măiestrie de alte generații, mereu tinere, care în prima zi a vacanței de primăvară sărbătoresc ziua de naștere a clubului lor iubit.

La mulți ani, Club Sportiv Școlar și înainte spre noi succese!

Sare de la trambulină maestra sportului Tatiana Dumitriu, campioană balcanică în 1971.

De opt ori campioni naționali de juniori, rugbyștii de la Clubul Sportiv Școlar au dat 7 titulari echipei naționale, cîștigătoare recentă a «Cupei F.I.R.A.».

De vină sînt iluziile...

Elementul de senzație al campionatului de fotbal 1971/1972 este, fără îndoială, ofensiva PROVINCIEI, materializată prin ocuparea primelor locuri ale clasamentului și prin expedierea (cîndva) puternicului trio bucureștean **Dinamo-Steaua-Rapid** spre mijlocul clasamentului, într-o zonă din care ascensiunea spre primele patru locuri, adică spre cele care permit înscrierea în «circuitul european», este extrem de anevoioasă.

Care să fie explicația ofensivei echipelor provinciale și mai ales succesul ei? În general, se invocă suprasolicitarea formațiilor bucureștene pentru echipa națională și, în egală măsură, plusul de efort provocat de participarea la «cupele europene». Bineînțeles că acest argument nu poate fi trecut cu vederea, dat fiind că plusul, cel puțin cantitativ, de efort fizic este evident. Cu toate acestea, poziția echipelor provinciale și, implicit, regresul echipelor bucureștene nu pot fi explicate doar prin acest argument destul de comod.

Adevărul este că, în ultimul timp, foștii corifei ai campionatului acuză nu atât o oboseală fizică, cît un fel de subapreciere a valorilor campionatului. Obişnuite cu marile întreceri, gustina deseori din dulceața clipelor victoriei în întîlnirile internaționale, echipele cîndva fruntașe au tratat cu o oarecare superioritate întrecerea campionatului, pe care o consideră, tot mai mult, o obligație formală. Acesta este, credem, principalul motiv al locurilor cel puțin bizare ocupate de **Dinamo, Steaua și Rapid**. De altfel, e de remarcat că aceste trei echipe au fost atât de convinse că nimic nu li se poate întîmpla, încît au uitat pînă și faptul că dreptul de a participa în ediția următoare a cupelor europene se cîștigă, totuși, prin intermediul campionatului național și al «Cupei României».

Fără a omite progresul constant al formațiilor provinciale, trebuie să admitem că poziția precară a echipelor bucureștene se datorează iluziei că nimic nu le poate clinti dintr-o ierarhie definitiv stabilită. Iată însă că viața campionatului a hotărît să dea o primă replică...

I.Ch.

STEAUĂ—PETROLUL 3—0. Eliminată din Cupa României, Steaua atacă, în această treime a campionatului, unul din primele patru locuri, care să-i permită un nou start în cupele europene. Vigoarea lui Sătmăreanu, cel mai în formă jucător al Stelei, pare să impulsioneze finișul echipei bucureștene.

Va fi PETREANU o extremă de temut?

De mai bine de doi ani, Marian Petreanu este o speranță a fotbalului nostru. De mai bine de doi ani, extrema Rapidului anunță «marele salt» care, din nefericire, se tot amină sine die. Băiatul acesta, născut în 1950, are talent cu carul, s-au convins mulți de asta, are dribling și viteză, centreează foarte bine, dar, parcă, e mult prea fricos pentru un atacant, pentru un fotbalist modern.

— Ești sau nu ești un fricos, Marian Petreanu?

— Nu știu dacă e bine zis «frică». Pentru că de adversar nu mi-e frică, oricât ar fi el de tare. Dar n-am întotdeauna convingerea că pot să-l depășesc în lupta corp la corp, că-l pot dribla. Adevărul e că mereu am fugit de fundații mici și duri. Însă numai de ei am avut parte. În primul meci al actualului campionat, în tur, cu U.T.A., după duelurile cu Birău și Popovici m-am ales cu o fractură la picior. După ce m-am refăcut, chiar în primul meci, în jocul echipelor de tineret, la Craiova, Sameș m-a «fericit» cu o altă fractură, la același picior. Și, orice s-ar spune, în subconștient toate acestea se adună...

— Crezi că numai cele două accidente te-au ținut pe loc?

— În primul rând acele accidente! Ele mi-au dereglat pregătirea, mi-au frânt continuitatea. Alte cauze? De delăsare nu poate fi vorba, vă asigur. Poate uneori am prea puțină încredere în mine. Partea proastă e că sînt și o fire prea sensibilă, care se inhibă foarte repede, de cum aud pe cineva spunînd că voi juca prost.

— Ai încercat să-ți schimbi, cît de cît, firea aceasta atît de periculoasă pentru un fotbalist care vrea să urce?

— N-am prea încercat! Trebuie, însă, să încerc. Neapărat trebuie să mă schimb!

— Cum?

— Educîndu-mi voința! Colegii

mei de club mă pot ajuta foarte mult. La antrenamente trebuie să mă atace mai tare, mai violent, pentru a căpăta încredere în mine. Dar ca să am eu încredere în mine, și ceilalți trebuie să creadă mai mult în posibilitățile mele. La 21 de ani și ceva, am încă nevoie de sprijinul moral al celor din jur. Or, în acest început de sezon numai de încredere nu m-am bucurat...

— Dacă ar fi să te întreb care sînt marile tale visuri, nu ți-ar fi frică să le dezvălui?

— După toate cele discutate pînă acum, o să vi se pară cel puțin ciudat dacă am să vă mărturisesc că mă gîndesc serios la... națională.

— Asta înseamnă că...

— Asta înseamnă că Rapidul va avea curînd o extremă de temut. Stînga sau dreapta, unde voi fi folosit, deși eu prefer partea dreaptă. Important e să fiu folosit!

— Năsturescu și Codreanu?...

— Să nu existe nici o supărare, din nici o parte, dacă eu voi fi titularul. Am învățat foarte multe de la acești jucători, excelenți colegi de echipă, dar asta e viața... Dacă aș avea sufletul și vitalitatea lui Năsturescu și capacitatea de muncă a lui Codreanu, miine aș fi extrema naționalei.

— La ora actuală, însă, nu mai ești nici măcar rezervă la «olimpici», iar la Rapid mai mult faci tușă decît joci!...

— La «olimpici» am fost luat ca rezervă și, la firea mea dificilă, atîta trebuia. În plus, nu am fost suficient de bine pregătit. Lotul de tineret, unde voi juca, și «olimpicii», la care eu n-am renunțat să mă gîndesc, vor reprezenta, însă, marile trepte în transformarea mea. Și, în primul rînd, campionatul.

...Vor fi treptele voinței absolute? Răspunsul depinde și de antrenorii Rapidului!...

Mircea M. IONESCU

...Petreanu are dribling și viteză, s-au convins mulți de asta...

DINAMO—A.S.A. Tg. Mureș 1—2! Nunweiller VI (10) și Dumitriu II, două nume cu faimă în fotbalul nostru, surprinși de tenacitatea extraordinară a unui Varodi (la balon), Toth (3) și Böllöni.

Fotografiile: Paul ROMOȘAN și V. BOGDĂNET-Bacău

SPORT CLUB Bacău—RAPID 1—0. Cînd Răducanu și Pop... ezită, Băluță cîștigă.

PE NEPSTADION „TRICOLORII“ ATACĂ UN RECORD DE PESTE PATRU DECENII

O simplă coincidență? Așa pare să fie.

Într-adevăr, pentru a atinge o cotă deocamdată inaccesibilă în istoria ascensiunilor sale, echipa României are de înfruntat un pisc intermediar (Ungaria) pe care nu l-a cucerit niciodată.

Se pune întrebarea: sînt oare justificate speranțele noastre, după atîtea și atîtea tentative infructuoase? Se poate oare afirma că acumulările de forță și prestigiu din ultimii 4—5 ani sînt capabile să sfideze truda anonimă a precedentelor patru decenii?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, ar trebui să arătăm ce aduce nou echipa României 1972.

Fără îndoială, se poate vorbi, în primul rînd, de noul său palmares.

În numai cinci ani, «tricolorii» au realizat mult mai mult decît în 45. Ultimii cinci ani ne-au adus, printre altele, două draw-uri în compania campioanei mondiale a vremii (Anglia). Ultimii cinci ani ne-au adus o victorie și un draw în fața puternicei echipe a lui Helmut Schön. Ultimii cinci ani ne-au adus succese asupra lui Eusebio, asupra lui Adamec și asupra altor nume a căror simplă rostire stîrnea, în trecut, un frison general de admirație și supunere.

În ultimii cinci ani, România a izbutit un spectaculos «un-doi» absolut de neconceput anterior generației lui Dobrin și Dinu. Mă refer la calificarea pentru Mexic, urmată, împotriva legii fluxului și refluxului, de calificarea pentru acest «sfert», european, pe itinerariul Budapesta—București, care echivalează, cum spuneam, cu înălțarea ștachetei — record într-un punct care, pînă astăzi, era doar o simplă ipoteză teoretică și sentimentală.

În ultimii patru ani, echipa României a cîpătat o sudură atît de puternică, încît asistăm (în mod paradoxal) la atitudinea de non-combat între «tricolori» cînd aceștia se înfruntă, de pe poziții opuse, în partidele intercluburi.

În ultimii cinci ani, echipa României a cîpătat o demnitate a înfruntării marilor stele ale fotbalului mondial, parcurgînd într-o perioadă foarte scurtă drumul de la vasaletatea complexului permanent la orgoliul forței care cenzurează elanurile infantile.

La 29 aprilie (și, apoi, la 14 mai), echipa României poate da gir tuturor acestor ipoteze care vor trebui să treacă prin focul cristalizator al realității gazonului.

Astăzi, nimeni nu mai poate spune că Fazecaș e superior lui Dobrin, că Pancsics e mai bun decît Dinu sau că Zambo are o clasă mai certă decît Dumitru.

La Budapesta (și apoi la București), echipa României are prilejul să demonstreze că este mai bună decît cele mai bune individualități ale sale.

Dacă acest lucru se va împlini, vom putea asista la doborîrea unui record mai vechi decît cel al lui Owens...

pentru albumul dumneavoastră

VICTORIA ASUPRA FRANȚEI

Recenta victorie asupra echipei Franței a fost dezbătută pe larg. Nouă nu ne rămâne decât să vă păstrăm în memorie această imagine a înfringerii lui CARNUS, prin intermediul fotografiei lui Ion MIHĂICĂ. Alegerea acestei fotografii nu este întâmplătoare. Prezența debutantului Sandu MIRCEA, chiar dacă nu răspunde ideii de a-i înfățișa pe cei mai buni, urmărește să stimuleze promovarea tinerelor talente în echipa națională.

1970 a fost anul lui DUMITRU.

1971 a fost anul lui IORDĂNESCU.

Să sperăm că 1972 va fi, în ciuda debutului neconcludent, anul lui Sandu MIRCEA...

„Era o bucurie să joc și să scriu. . .“

ne spune VIRGIL TEODORESCU, vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor

— În calitatea dv. de vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor din România și redactor șef al revistei «Lucafiurul», cum vedeți realizată relația Artă-Sport pe plan practic — publicistic și, mai ales, etic?

— Mă forțați să mă refer la anii îndepărtați ai adolescenței mele. Pe vremea când eram încă elev de liceu, scriam poezii (pe care Tudor Arghezi mi le-a publicat în prima serie a «Biletelor de papagal», sub pseudonimul Virgil Rareș) și practicam, cu pasiune, sportul. Îmi plăceau inotul, voleiul, alergarea, săriturile, dar, mai presus de toate, fotbalul.

Din clasele primare, m-am fixat la postul de portar, și i-am rămas fidel, până când am încetat să joc, destul de timpuriu, pe la 22—23 ani. Îmi plăcea enorm să joc fotbal, aveam talent și, la un moment dat, deși jucam în provincie, am fost propus de federație pentru a fi selecționat în echipa națională. Am fost coleg de echipă, la Constanța, cu Vintilă, cu Actis și cu alte celebriități ale fotbalului nostru.

Între sport și poezia pe care o scriam

nu exista nici o fisură. Dimpotrivă: aceste două activități se împlineau în mod fericit.

Era pentru mine o bucurie să joc și o bucurie să scriu. Orice înfrângere a echipei mă arunca în deznădejde. Așa s-a întâmplat, mi-aduc aminte, când echipa de juniori a orașului Constanța a înclinat steagul în fața echipei similare a Bucureștiului (în poartă era Cruțescu).

Circulația dintre cele două activități, asemănătoare vaselor comunicante, există și astăzi, deși nu se mai poate spune că practic sportul (nici cel puțin la volan). Posed, totuși, un teren de sport interior, pe care joc fotbal în gând.

În ceea ce privește relația Artă-Sport, pe plan practic — publicistic, există deja exemple strălucite. Mă gândesc la Eugen Barbu, la Fănuș Neagu, la Ion Băieșu, la Adrian Păunescu sau Dumitru Radu.

În ceea ce privește aspectul etic, ar trebui mai mult relevat faptul că sportul poate imprima comportamentului siguranță și disciplină.

— În contextul general al literaturii noastre contemporane, ce sector gă-

siți că poate fi rezervat literaturii sportive?

— Eugen Barbu a scris un roman: «Că și ai săi», și mai sînt și alții... Sînt, pe lângă unii specialiști sportivi-literari, Constanța Teșcă, Emanoil Valeriu, Ioan Chirilă.

Din cele spuse mai înainte se poate vedea că Jocurile Olimpice ar putea fi foarte multe cu o carte de poeme. Se pot scrie în legătură cu sportul, poezii, nuvele, vestiri și chiar romane.

— Considerați că scriitorii noi luîndu-și subiecte și din viața sport pot contribui la formarea «omului nou», armonios dezvoltat din punct de vedere fizic, psihic, intelectual și ideologic?

— Din punct de vedere fizic, mai puțin. Aici ai nevoie de antrenament susținut. Dar din punct de vedere psihic, intelectual și ideologic (pentru a menține mlaurea dumneavoastră) — fără îndoială.

Acestea sînt gîndurile unui scriitor de prestigiu care n-a ignorat sportul în tinerețe, iar astăzi, conducînd revista literară, nu se sfîșie de mărturisii sentimentale de preț pentru o activitate care aduce o contribuție esențială la formarea noii generații ale României Socialiste.

D. MORARU-SLIV

KIUREȘUL

Ce este kiureșul? Un sport de tradiție al naționalităților conlocuitoare din Dobrogea, care are contingente cu judoul: luptătorii (n.b. — din rîndul campionilor la kiureș — întrecere anuală de mare spectacol, la care asistă spectatori de ordinul miilor — sînt recrutați sportivi pentru lupte greco-romane și libere) sînt desculți și au înfășurată strîns în jurul șoldurilor o centură de care cei doi se apucă reciproc (priza de centură este obligatorie în timpul luptei). Elementul propriu al acestui sport este... muzica. Înălțuți unul de altul, luptătorii se deplasează cu pași mici în ritmul melodiei kiureșului, interpretată de instrumente asemănătoare clarinetului și tobei. Cînd unul din cei doi competitori apreciază că are un moment favorabil se «rup» din ritmul muzicii și își aruncă (sau încearcă, cel puțin) adversarul la pămînt. Trîntirea este de cele mai multe ori foarte spectaculoasă, ea fiind precedată de ridicarea adversarului, învîrtirea lui deasupra capului sau, pur și simplu, printr-un «cîrlig» efectuat cu piciorul (asemănător intruciva cu «O-uchigari» din judo). Cel declarat învins este eliminat din întrecere, învingătorul continuîndu-și... drumul (dacă nu înțîneste vreun adversar mai iscusit) pînă la premiul... atîr-

nat într-un pom. Decernarea trofeului — pinzeturi, cămăși etc. — este însoțită de «dansul» învingătorului. Dar la premiul cel mare (pentru că este și premiul cel mare) nu au acces decît cei mai puternici și mai îndemnatnici, cărora, în virtutea acestor calități... vizibile cu ochiul liber, li se dă dreptul să participe direct în finala cea mare în care se dispută... batalul dobrogean. Învingătorul, pentru a-și dovedi și după luptă forța, ridică deasupra capului batalul și face un tur de onoare, trecînd și prin fața juriului concursului, format din «bătrîni», cu toții foști luptători de kiureș.

Florian FRAZZEI

Ritmul impus de clarinet și toabă a fost rupt și cu... un punct de sprijin își va... răsturna adversarul.

În prim plan, «trofeul» (cu o basma pe cap) asteaptă... imparțial pe cel mai puternic luptător de kiureș.

SUCCES, BĂIEȚI...

...și regret că nu pot fi alături de voi în meciul de la Budapesta — pare a spune fundașul Petrolului și al echipei naționale colegilor săi din formația reprezentativă. Iubitorii fotbalului l-au recunoscut, desigur, în fotografie, pe Mihai Mocanu. În turneul pe care echipa națională l-a susținut peste hotare, Mocanu s-a accidentat la piciorul stîng și a fost obligat să stea mult timp în ghips. Din cauza acestui accident, el va rata prezența în partida cu Ungaria. Sperăm, însă, că fractura se va vindeca cît mai repede și fotbalul nostru îl va recăpăta pe talentatul sportiv ploieștean. Noi îl dorim grabnic în sănătoșie.

MESELE DE BETON

În ultimii ani s-a construit mult și frumos la Galați. Au apărut cartiere noi, cu blocuri gigant, în care locuiesc zeci și zeci de mii de oameni, harnici muncitori ai orașului dunărean. Copiii din aceste cartiere noi li s-a făcut o mare și plăcută surpriză. Au găsit într-o dimineață, în spațiile dintre blocuri, mese de tenis din beton. Paletele și mingile au apărut ca prin farmec la fiecare familie cu copii. Și astăzi, la cele peste 200 de mese răspîndite printre blocurile din oraș se desfășoară campionate organizate ad-hoc, în cadrul cărora se joacă sute și chiar mii de meciuri și seturi. Este, fără îndoială, o inițiativă laudabilă a organelor sportive din orașul Galați. Fotoreporterul nostru Costel Bereșcanu vă oferă un instantaneu de la acest uriaș campionat de tenis de masă al cinereturii gălățean, campionat la care se decern zilnic zeci de «titluri de campioni».

NUNWEILLER III:

„Am vrut ca publicul să mă știe mereu victorios“

La 36 de ani, Nelu Nunweiller — «**NUNWEILLER CEL MARE**» — al treilea în această familie-dinastie de fotbaliști de clasă, a spus adio activității competiționale, după o prezență de aproape două decenii pe terenurile de fotbal. Crescut de clubul Dinamo București, ale cărui culori le-a apărut cu abnegație, Nunweiller III a fost prototipul jucătorului sigur pe el, îndrăzneț, impetuos, model pentru puterea sa de luptă (așa cum reiese și din această fotografie).

— De ce nu mai joci, Nelule?
— Am vrut ca publicul să mă știe mereu victorios!

Unul din cele mai bune produse ale fotbalului nostru de după război a părăsit arena. Să sperăm că nu peste multă vreme clubul Dinamo va organiza acel meci-festivitate, pe care Nelu Nunweiller îl merită din plin.

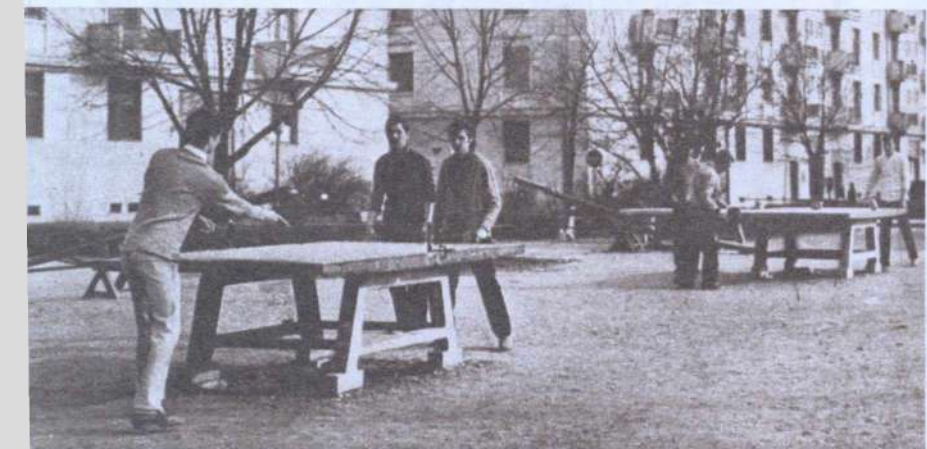
FOTBALUL ȘI...SEXUL FRUMOS

Fotbalul feminin își câștigă tot mai mulți adepți datorită dârzelor dispute pe care reprezentantele îi frumos le oferă iubitorilor sportului rege.

Locventil este și această fotografie din partida derby a orașului București, dintre Venus și Carmen, înfățișează pe Maria Ozon (Venus) luptându-se... bărbătește cu apărarea formației Carmen.

Text și foto: Theo MACARSCHI

un portret pe număr

COCA POPESCU-ION

● 26 de ani ● 170 cm ● 65 kg ● Componentă a echipei de volei a Combinatului Poligrafic București, trăgătoare ● Căsătorită, mamă a unei fetițe de 5 ani, care a învățat să patineze în iarna care a trecut.

Coca (Constanța) Popescu-Ion împlinește 12 ani de când joacă volei. A început cu înotul, dar maestra sportului Doina Ivănescu i-a deschis poarta jocului ce a consacrat-o, inițind-o și încadrind-o de îndată pe Coca la junioratele lui Dinamo. Apoi, ca rod al sobrietății, seriozității și drzaniei cu care s-a pregătit (și se pregătește în orice domeniu de activitate), inevitabil, a urmat saltul de valoare în formația întreprinderii unde activează, alături de maestrele sportului Ana Zăbara (în trecut) și Nina Florea (în prezent), de la care a învățat multe lucruri, și colegă cu talentata Elena Covaci (sora mai mică a Doinei Ivănescu).

Aceste rînduri, pe care le datorăm mai demult lui Coca, vin într-un moment în care echipa sa traversează o perioadă critică. Poate cea mai critică din existența C.P.B.-ului.

— Ce proiecte ai, Coca?

— Destule. Principalele, însă, ar fi: să-mi însușesc cât mai bine cunoștințele profesionale și tehnice în arta montajului de filme ale revistelor pe care le lucrăm în secție, revista «Sport», bineînțeles, nefăcînd excepție; să aduc o contribuție și mai eficientă la efortul general care se va depune de către echipa noastră aflată, nu de prea mult timp, în greu impas. Trebuie să o menținem în prima divizie și să nu uităm că în trecutul nu prea îndepărtat echipa noastră a fost, ani destui, pe locurile 3—4, ba și pe cel secund o dată; tot legat de aceasta, adică de volei, doresc să fac din fetița mea o bună voleibalistă și patinatoare — căci cu patinajul a început.

Frumoase proiecte, frumoase dorințe — nimic de zis!

Am lăsat-o pe Coca Popescu-Ion pe gînduri... Desigur, spectrul retrogradării o deranjează enorm, dar o și îndrăjește. Pentru că ea nu poate uita un lucru: a crescut și s-a dezvoltat ca jucătoare odată cu afirmarea C.P.B.-ului pe prima scenă a voleiului nostru, fapt petrecut acum aproape un deceniu. Tot de atîta vreme de cînd a primit și calificarea de monteră la secția liefdruk a Combinatului Poligrafic «Casa Școlii».

În încheiere, parcă am vrea să spunem: nu te lăsa, Coca, nu vă lăsați fetelor! Luptați din răsputeri și mențineți pe linia de plutire formația voastră! (Gh. R.)

Cadeții boxului nostru așteaptă nerăbdători CAMPIONATELE EUROPENE

Ne mai desparte doar o lună de marele eveniment pugilistic — Campionatele europene pentru tineret — care va avea loc între 3—10 iunie. Cele mai mari «speranțe» ale boxului din continentul nostru vor sosi la București pentru a-și alege campionii celei de a doua ediții a «europenelor» rezervate lor. Iubitorii sportului cu mănuși vor avea prilejul să vadă «noul val» al careului magic din marea majoritate a țărilor europene, «val» care va înlocui actualele vedete.

Îi vom vedea, cum se spune, la greu și pe cadeții boxului nostru. Ei se pregătesc să treacă cu note cât mai mari examenul de maturitate pugilistică din luna iunie. Vă prezentăm interviul nostru cu antrenorul principal al lotului de tineret, Teodor Niculescu.

— V-ați fixat asupra echipei care ne va reprezenta la «europene»?

— În linii generale, da. Mai sînt unele incertitudini la categoriile semimuscă și ușoară. «Uriașii» de 48 de kilograme Alexandru Turei (Dinamo Brașov) și Cosma Remus (Dinamo București) concurează cu șanse egale pentru un loc în echipa națională. La fel și «ușorii» Sandu Mihalcea (Dinamo București), Adrian Guțu (Dinamo Brașov) și Ion Ioanța (Cimentul Medgidia).

La celelalte categorii, titularii sînt cunoscuți de pe acum: muscă — Dinu Condurat (Steaua), cocoș — Marian Lazăr (Steaua), pană — Simion Cuțov (Dinamo București), semiușoară — Ion Adam (Steaua), semimijlocie — Marcel Lupu (Automobilul Măcin), mijlocie mică — Nicolae Babescu (Metalul Turnu Severin), mijlocie — Vasile Croitoru (Metalul București), semigreă — Marian Culineac (Steaua), grea — Ion Ruicu (Dinamo Brașov). «Semimusca» și «ușorul» îi vom alege

Dinu CONDURAT

după cele două competiții de... rodaj, pe care le vom susține în luna mai.

— În ce va consta «rodajul» de care amintim?

— Participarea la un turneu de tineret, organizat în Ungaria între 4—7 mai, turneu la care sînt convins că și vecinii noștri, în calitate de gazde, își vor verifica echipa pentru «europene», și întîlnirea România-Danemarca, pe care o vom susține la 13 mai la Copenhaga.

— Pe plan intern nici o altă

verificare?

— După meciul cu Danemarca nu vom mai boxa pînă la «europene». Ne vom pregăti între noi.

— E greu să pregătești o echipă de tineret?

— Nu-i tocmai ușor, dar e o treabă foarte plăcută, deoarece băieții aceștia tineri sînt dornici de afirmare și muncesc cu mare pasiune. E drept că mai avem și unele probleme legate mai ales de disciplină, dar nu pot să spun că am avut cazuri deosebite.

serialul nostru

2

de Petre HENT
și
Paul OCHIALBI

ULTIMA REPRIZĂ

Sonny Liston, fostul campion mondial la categoria grea, a avut o carieră pugilistică suspectată de a fi fost dirijată de marii gangsteri ce se învîrt în lumea sportului profesionist. Se pare că Liston a intrat în legătură cu lumea interlopă încă de la vîrsta de 16 ani, cînd, așa cum am văzut în capitolul trecut, a fost condamnat la 5 ani închisoare.

După o scurtă perioadă, a fost mutat la penitenciarul din Missouri (Jefferson City). Acolo l-a cunoscut pe educatorul Chaplain Alois Stevens, de care Liston s-a atașat cu neașteptată ușurință. Acesta va fi omul care va încerca și, în bună măsură, va reuși să-l transforme în bine pe tînărul delinquent. Stevens l-a învățat pe Charley să scrie și să se poarte cuviincios. A încercat să-i explice ce e bine și ce e rău în viață. Îi vorbea cu o voce blîndă, convingătoare, pe care elevul său o asculta cu atenție, așa cum nu făcuse nici o dată în fața altor educatori.

— De ce îți place să te bați cu ceilalți copii, Charley? — l-a întrebat într-o zi Alois Stevens.

— Nu-mi place. Dar ei trebuie să-mi știe de frică...

— Așa nu ai să reușești să trăiești liber printre oameni. Nu cu pumnii, cuțitul sau revolverul vei reuși să faci ceva bun în viață. Sper că atunci cînd vei fi eliberat nu vei deveni un derbedeu al străzii. Va trebui să-ți folosești forța muncind. Și dacă tot îți place să te bați, de ce nu înveți să boxezi?

— Să învăț să boxez? Dar eu știu să mă bat. Îi dobor pe oricare băiat de vîrsta mea...

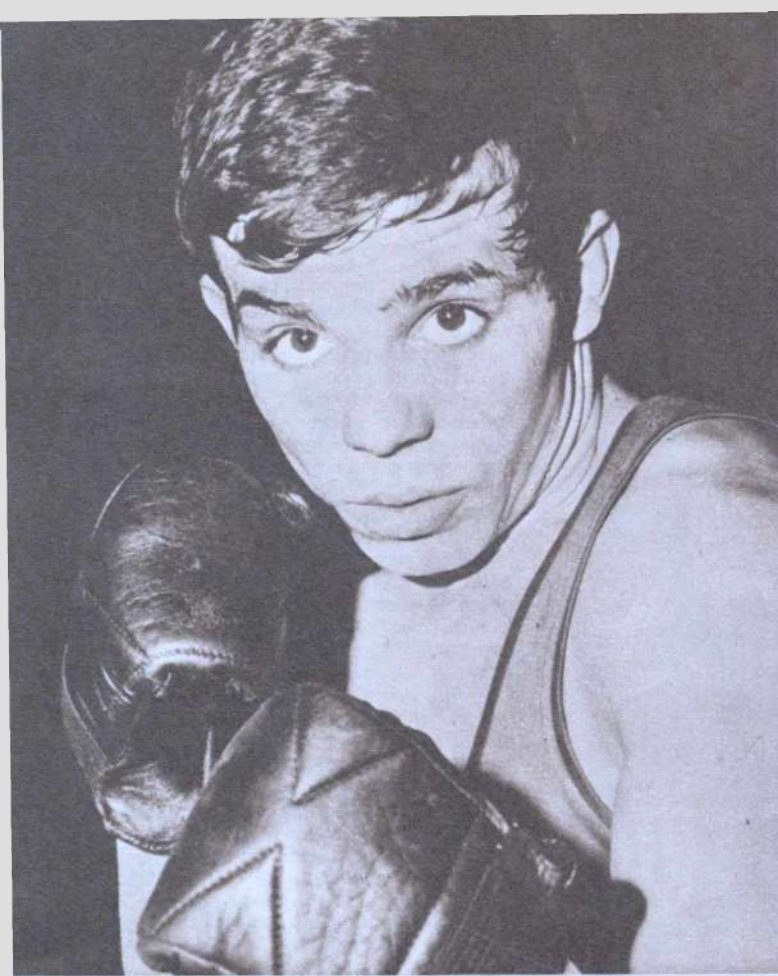
— Asta nu înseamnă că știi. Boxul e o luptă care se duce cavalereste și nu simplă înclîntare. Încearcă să vii la sala de sport. Acolo vei găsi un instructor de box. Ești un băiat puternic și, poate, că într-o zi vei izbuti să ajungi campion mondial...

Stevens, el însuși un pasionat al sportului cu mănuși, l-a convins pe Liston să învețe boxul. Adesea, la meciurile tînărului său elev, stătea chiar el în colțul ringului și-i dădea sfaturi. Noua pasiune a tînărului infractor i-a schimbat complet comportarea. Liston devenise un băiat liniștit și ascultător, fiind dat de multe ori ca exemplu în fața celorlalți. Nu după mult timp, datorită îndeosebi forței sale, Charley nu a mai avut adversari cu care să boxeze în toată închisoarea.

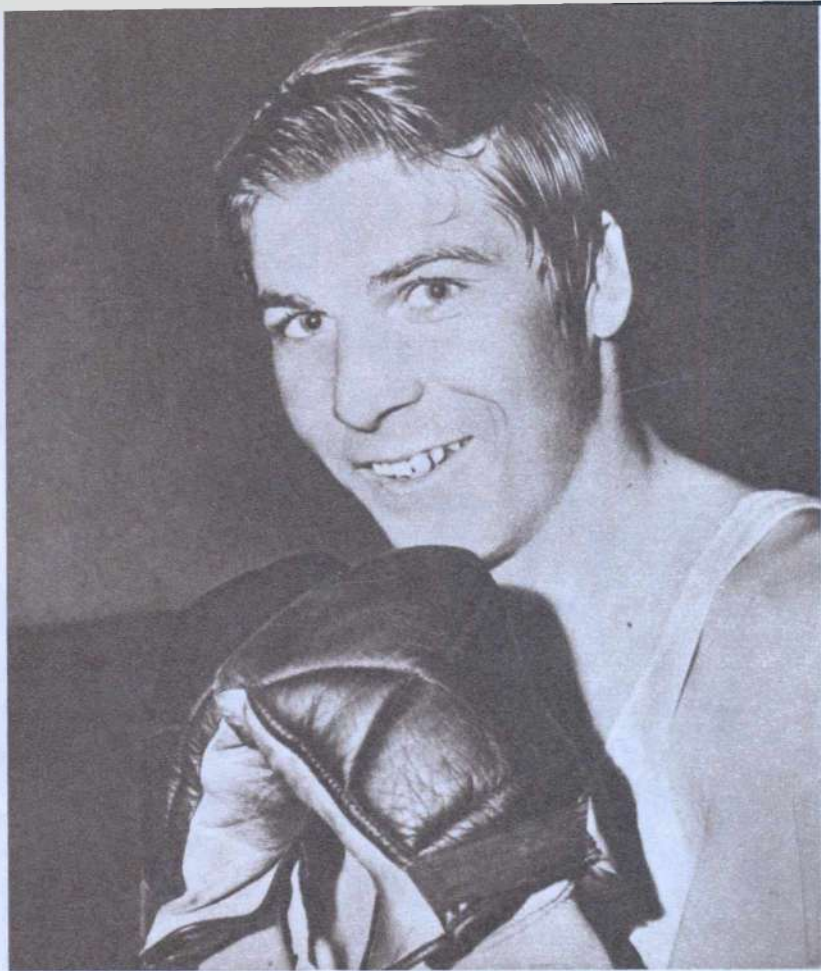
Alois Stevens dorea să-l lanseze pe elevul său și să dovedească tuturor că e o mare speranță a sportului cu mănuși. Cu aprobarea autorităților orașului, Stevens a organizat un meci între Liston și unul dintre cei mai buni grei din oraș, Thurman Wilson. Tînărul deținut a cîștigat prin k.o. Era în ziuă de 14 octombrie 1952.

Încurajat de acest succes, Stevens a intervenit pe lângă două personalități ale orașului Saint Louis, pentru a-i obține lui Liston o licență de boxer. Între timp, pedeapsa acestuia fusese redusă de la cinci la doi ani și acum Charles Liston era din nou liber...

Marian LAZĂR

Simion CUȚOV

— Credeți că această echipă de tineret este mai puternică decât aceea pe care ați pregătit-o în 1968 pentru «Cupa Europei» și din care făceau parte, printre alții, Gabriel Pometcu, Calistrat Cuțov, Victor Zilberman, Ion Alexe, Paul Dobrescu și Mihai Aurel?

— A fost, într-adevăr, o «echipă de aur». Am pregătit-o împreună cu prietenul și colegul meu, antrenorul emerit Titu Dumitrescu. Socotesc că și băieții din actuala forma-

ție pot obține rezultate cel puțin tot atât de bune ca... înaintașii lor, dacă nu chiar mai bune. Îmi dau seama că ei și-au însușit ceva mai devreme o bună tehnică de luptă și, în comparație cu generația matură azi, sînt mult mai activi, bazîndu-se foarte puțin pe întimplătoarele lovituri decisive.

— Care vor fi armele tinerilor noștri boxeri la «europene»?

— Tactica de luptă va fi ofensivă. Toți au o bună pregătire fizică și fiecare posedă cîteva elemente teh-

nice cu care poate obține victorii.

— Ne puteți da și un pronostic pentru bătălia din iunie?

— Dorim să nu fim mai prejos decât seniorii. Vrem să demonstrăm încă o dată că școala românească de box are resurse nepuizabile. Vom căuta să nu-i dezamăgim pe înflăcărașii noștri suporteri, cărora le promitem spectacole de bună calitate și...medalii.

— Ce fel de medalii?

— Sper că cel puțin două dintre ele vor fi de aur...

— O ultimă întrebare: credeți că vreunul dintre «cadeți» are șanse să... pătrundă în echipa pentru J.O. de la München?

— Da. Și nu unul, ci trei: «pana» Simion Cuțov, «musca» Dinu Condurat și «cocoșul» Marian Lazăr. Dar să-i vedem mai întîi la «europene» și pe urmă să discutăm despre Jocurile Olimpice...

Interviu de Petre HENT

«MARELE URS» CONFIRMĂ...

Charley Liston a fost eliberat din penitenciarul din Missouri în vara anului 1952. A plecat spre casă hotărît să-și croiască un drum în viață cu ajutorul pumnilor săi puternici: va deveni boxer profesionist. Îl vor ajuta Alois Stevens și doi dintre prietenii pe care și-i făcuse în închisoare.

După cîteva antrenamente, Sonny Liston se înscrie la tradiționala competiție a boxerilor amatori americani — «Mănușa de aur». Forța sa deosebită îl ajută să câștige meci după meci, calificîndu-se în finală. Aici, însă, întîlnește un alt uriaș, care pe lângă forță avea și un bogat bagaj de cunoștințe tehnice: Edward Sanders. Partida Liston—Sanders a fost de-a dreptul dramatică. S-au schimbat lovituri în fața cărora puținii boxeri ar mai fi rîmăș în picioare. Edward Sanders a cîștigat la puncte, fiind selecționat în echipa Statelor Unite pentru Jocurile Olimpice de la Helsinki, unde, după cum se știe, a cîștigat medalia de aur la categoria grea.

Sonny Liston a avut și el satisfacția de a fi remarcat în timpul acestei competiții. Unul dintre managerii care au asistat la întreceri i-a propus să-l facă «profesionist»:

— Dacă ai să fii cuminte, am să scot din tine un mare campion.

— Mi-am găsit vocația în închisoare, domnule — a răspuns Liston — și nu vreau să mai ajung din nou acolo...

În felul acesta, băiatul care se întîlnește pentru prima dată cu mănușile de box și sacul de antrenament în penitenciarul din Missouri începe să urce treptele ringului profesionist. Nu se gîndea la marile greutăți ale acestei meserii dure. Nu se gîndea la epavele ringurilor profesioniste, oameni ratați,

pe care îi cunoscuse vagabondînd prin Saint Louis. Sonny Liston era atras spre capcana sportului profesionist de mirajul dolarilor promiși de managerii și de prietenii pe care îi aștepta să iasă din închisoare.

Liston a susținut primul său meci profesionist la 2 septembrie 1953, la Saint Louis. Era hotărît să se bată pe viață și pe moarte pentru a-și începe cariera cu o victorie. Poate nici nu bănuia că el fusese cel ales de managerii să devină în cît mai scurt timp «marea vedetă», care să vizeze titlul mondial. Liston a întîlnit în această primă partidă profesionistă un «greu» din Saint Louis, Don Smith. Meciul nu a avut istoric. Un formidabil croșeu de dreapta recepționat spectaculos de Don Smith în plină bărbie a pus capăt întîlnirii chiar în prima repriză.

După două săptămîni, tot pe ringul din Saint Louis, Sonny Liston obține cea de a doua victorie, de data aceasta la puncte, în fața lui Ponce DeLeon. Și tot la puncte cîștigă ultimul meci susținut în 1953, în compania lui Benny Thomas (21 noiembrie). Liston era un boxer rudimentar, cu foarte sărace cunoștințe tehnice. El se năpustea asupra adversarilor cu o ploaie de lovituri, neglijînd complet apărarea. Îi zdrobea pe toți datorită forței cu care lovea și rezistenței de-a dreptul ieșită din comun care-l ajuta să suporte cu ușurință pumni grei.

Așa cîștigă și meciurile din anul următor, cu excepția unuia singur. Cel disputat la 7 septembrie, la Detroit. Adversarul său, Marty Marshall, de profesie comis voiajor, era recunoscut printre boxerii americani datorită numeroaselor sale șiretlicuri de care uzita în timpul luptei. Timp de opt reprize a încercat Liston să-și doboare adversarul, dar nu a izbutit, deși l-a urmărit fără întrerupere. Marshall refuza schimbările, mîrginindu-se să-l lovească pe Sonny de la distanță, cu directe de stînga, sau să-l țină atunci cînd lupta de aproape devenea inevitabilă. Așa a înregistrat Liston singura înfrîngere din carieră, pînă la meciurile cu Cassius Clay pentru titlul mondial.

Ambițiosul Sonny Liston nu putea uita această înfrîngere și a solicitat managerilor lui Marshall o revanșă. Aceștia i-au oferit lui Liston o bursă mult sub pretențiile sale. În ciuda acestui fapt, Sonny acceptă toate condițiile și, la 21 aprilie 1955, la Saint Louis, reușește să-l facă K.O. pe Marty Marshall, în rîndul 6. A doua zi, cronicarii de box se întrecuau în laude la adresa învingătorului: «Marele urs confirmă...», «Mîine, poimîine el va fi noul campion al lumii...»

(va urma)

În timpul lucrului cu fierul și oțelul pentru călirea mușchilor, Grigoraș, Bădescu, Fiat, Rusu și Hortopan sînt îndrumați de prof. Nicolae Bărbulescu (unul din secundanții prof. Lazăr Baroga).

Dialog despre HALTERE

Orașul Constanța va găzdui în a doua jumătate a lunii mai campionatele europene de haltere, ediția '72 (criteriu principal de selecție pentru J.O. de la München). În legătură cu acest eveniment, ca și despre alte aspecte legate de sportul halterelor la noi, am avut un dialog cu secretarul general al federației de specialitate, profesorul Lazăr Baroga, maestru al sportului.

Rep.: Dacă ați vrea să amintiți cititorilor noștri care este «cartea de vizită» a halterofililor români în palmaresul campionatelor europene...

L.B.: Sînt nevoit să renunț la modestie și să încep cu... mine:

Lazăr Baroga	locul III la «total»	Milano '60
Balaș Fiți	locul II la «total»	Moscova '64
Zoro Fiat	locul II la «aruncat»	Varșovia '68
Zoro Fiat	locul II la «total»	Varșovia '68
Zoro Fiat	locul III la «împins»	Sofia '71
Ion Hortopan	locul IV la «total»	Sofia '71

Rep.: Care ar fi șansele noastre la campionatele europene de la Constanța?

L.B.: Înainte de a răspunde la această întrebare, doresc să precizez faptul că halterofilii noștri nu au încă o valoare mondială. Pe plan european lucrurile se schimbă, dar nu la toate cele 9 categorii. La Constanța, ar avea șanse pentru o clasare bună, chiar și pentru medalii, Hortopan (la «smuls», stil la care a avut un record european, categ. 52 kg), Grigoraș (la «smuls», categ. 56 kg), Rusu (la «aruncat», categ. 56 kg), Fiți (la «împins», la categ. 67 kg). Pe Zoro Fiat nu vom putea conta, probabil, deoarece este incomplet recuperat după accidentare.

Rep.: Ați precizat că încă nu avem o valoare mondială, iar pe plan european — doar la câteva categorii, și asta mai mult la unele stiluri, decît la «total». Dacă ați vrea să-i informați pe cititorii noștri asupra cauzelor care determină această rămînere în urmă.

L.B.: O voi face, deși este vorba despre lucruri care nu-mi fac nici cea mai mică plăcere. Încă din 1965 (adică la un an după ce am ocupat locul V la categoria 90 kg, la «total», în cadrul Jocurilor Olimpice de la Tokio), mi-am axat întreaga activitate pe două direcții: 1) introducerea mijloacelor pentru dezvoltarea forței-vitezei (sprinturi, aruncări, sărituri — adică, atletism) și 2) atragerea unui număr mare de practicanți ai sportului cu greutate, prin culturism, urmărind creșterea bazei de masă. Reacția a fost... promptă: am fost criticat că folosesc, în mod neinspirat, atletismul pentru creșterea valorii concursurilor de haltere. Era vorba de un pentatlon de haltere pentru desemnarea campionului, practică curentă, de pildă, în Polonia, țară cu halterofili de valoare mondială. Am publicat cărți, tot în scopul

«Fantezie-halterofilă» pentru poză, interpretată de Vasile Bădescu (60 kg), Zoro Fiat (52 kg), Ion Hortopan (52 kg), Marian Grigoraș (56 kg) și Victor Rusu (56 kg).

emancipării halterelor din țara noastră («Manual de haltere și culturism», «Culturism», «Album de culturism»). Paralel, am urmărit realizarea unui limbaj comun, pe baza unui plan unic de antrenament, cu trei direcții: 1) selecționarea mijloacelor în raport cu cerințele competiționale; 2) elaborarea unor indici de măsurare a efortului depus; 3) axarea antrenamentului de forță cu ajutorul măririi intensității (care este factorul limitativ în haltere)...

Rep.: Ați pomenit de o singură reacție...

L.B.: Acum încep... durerile mari. Majoritatea antrenorilor de haltere sînt indisciplinați în respectarea orientării metodice care este o sinteză. În acest sens este elocvent un exemplu de la... antipod: antrenorul Lisias Ionescu, un om disciplinat, a reușit după 4-5 ani să obțină rezultate foarte bune la Constanța, oraș în care nici nu se știa de haltere și care va găzdui acum campionatele europene. Echipa lui de juniori este campioană națională. Este, e adevărat, o consolare, dar cu o floare nu se face primăvară.

Urmează o altă constatare îngrijorătoare: există un număr foarte mic de sportivi care țin cu tot dinadinsul să devină performeri de talie mondială. S-au rărit ambițiile unora cum au fost Tiberiu Roman, Silviu Cazan, Lisias Ionescu. Fără a te dedica — bineînțeles, mă refer la acei sportivi dotați cu reale calități — pe timp lung, nu poți ajunge «mare». Potrivit statisticilor, marile performanțe apar după minimum 7-8 ani de muncă. Și, în sfîrșit, o altă... descoperire: eforturilor noastre de popularizare, prin culturism, organele teritoriale le răspund cu lipsă de interes (de regulă), iar unii profesori de educație fizică interzic exercițiile cu haltere: «Rămii mic, dacă faci haltere!» (se iau în considerație numai talii mici, deși, în totalitate, halterofilii depășesc media taliei populației). O altă «șperietoare»: «Dacă faci haltere, faci hernie!» Un doctor american (Karpovici) a făcut o cercetare-statistică. La 33 de mil de halterofili a găsit 5 cazuri de hernie, iar pe un lot de recruți la marina militară a înregistrat 100 de cazuri de hernie. Nu este cazul să arătăm că la noi nu s-a descoperit nici un caz de hernie în rîndurile halterofililor, pentru că numărul lor este prea mic.

Rep.: Deci, în concluzie, pronosticurile dumneavoastră?

L.B.: Sper în clasarea bună a halterofililor pe care i-am numit mai înainte și, totodată, mai sper ca aceste campionate europene de la Constanța să producă un reviriment în concepția antrenorilor și profesorilor de educație fizică, a activiștilor sportivi, despre haltere. Periculozitatea nu constă în haltere, ci în greșita lor folosire. Cînd se va înțelege aceasta, amatorii de sport se vor mira mai puțin aflînd că un halterofil la categoria +110 kg — de pildă, V. Alekseev — are un «total» de 640 kg!

Rep.: Vă urez cel mai deplin succes în pronosticurile dumneavoastră, iar halterofililor noștri — o comportare la Constanța de... «pașaport olimpic».

Horia CRISTEA

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

INVITATA NOASTRĂ

Camelia VOINEA — stewardesă pe avioanele companiei TAROM.

● 25 de ani ● 162 cm ● 50 kg.

● Primul sport cu care a luat contact, pe când era elevă, a fost înotul. Apoi, ca studentă, a fost legitimată la secția de canotaj a clubului Rapid, din București; a practicat schiul.

● Sporturile preferate: patinajul (iarna), înotul (vara) și gimnastica (în tot timpul anului), desigur nu la nivel de performanță, ci doar pentru întreținerea siluetei și menținerea sănătății. O ultimă pasiune: automobilismul.

Foto: Ion MIHĂICĂ

NU, SEDENTARISMULUI!

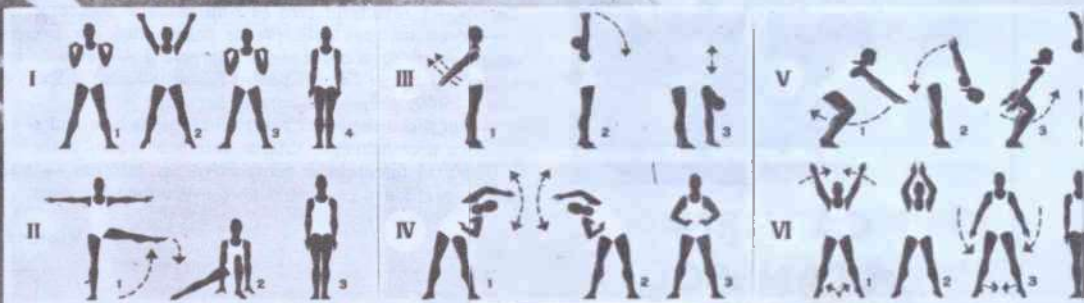
În momentele de răgaz mergeți cât mai mult pe jos, evitați, pe cât posibil, mersul cu automobilul. Față de atita tracasare citadină cotidiană, de muncă încordată, mai mult psihică decât fizică — deci, tot mai sedentară din cauza creșterii și perpetuării automatizării, mecanizării a procesului de producție din fabrici, uzine, birouri — se impune, și ca un imperativ absolut al vremii, și ca un semnal de alarmă, fiecăruia dintre noi, să facem multă, cât mai multă mișcare.

Reînvierea naturii din aprilie, irezistibilul suflu de viață regenerator al primăverii trebuie nu numai să ne dezmoștească oasele, ci și să alunge tot plusul de grăsimi acumulate în timpul iernii și menținute de sedentarismul nostru care, parcă, începe să devină proverbial.

«PER PEDES APOSTOLORUM» merită să-și găsească la fiecare din noi un corespondent. Deci să-i dăm valoare și actualitatea

ce a avut-o în antichitate. Ar fi o primă măsură a combaterii sedentarismului și, mai cu seamă, a urmărilor lui nefaste, urcicioase și, în cele din urmă — grave. O a doua măsură, impusă și verificată de vreme ca foarte precisă și, totodată, eficace întru curmarea sedentarismului — gata întotdeauna să slujească un fizic sănătos, agreabil și viu — sînt exercițiile fizice. Acestea trebuie să fie practicate zilnic, cu regularitate, pe parcursul a citorva minute și sub imboldul permanent al aerului proaspăt al dimineții.

Iar cele 6 cicluri de mișcări desfășurate, cuprinse în chinograma alăturată, sînt, fără doar și posta, «medicamentul nr. 1». Perfect inteligibile și ușor accesibile tuturor, aceste exerciții fizice își vor dovedi eficacitatea dorită, în scurt timp. Ele vă îndeamnă, parcă, să le dați viață «copiindu-le» cât mai... fidel posibil. Este în interesul dumneavoastră, dragi cititoare și iubitori cititori. (GH. R.)

Sport magazin

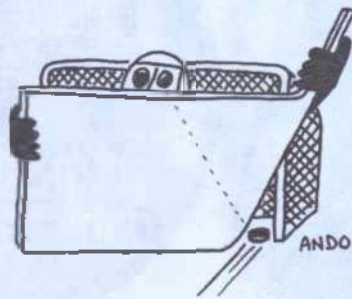

HANDBAL PE PLOAIE

«Oglindă» pe care joacă aceste handbaliste s-a datorat unui nor... glumeț care a vrut, parcă, să pună la încercare rezistența fizică a fetelor de la Rapid și «U» Timișoara. Sportivele, însă, prinse în focul întrecerii — de fotoreporterul nostru S. Backsy —, au trecut cu vederea «dușub» neașteptat și au continuat meciul, după cum se poate vedea, cu și mai mare îndrăgire.

„TWIN DORY“

În fiecare an, în Olanda, la Amsterdam se organizează o expoziție de ambarcații în cadrul căreia sînt prezentate cele mai noi și februte modele de bărci, cu și fără pinze. La expoziția din anul acesta, de un succes deosebit s-a bucurat «Twin Dory», ambarcația cu pinze pe care vi-o prezentăm în imagine. Dacă nu bate vîntul, «Twin Dory» se poate dispensa de catarg și pinze, putînd fi transformată cu ușurință într-o obișnuită barcă cu visle.

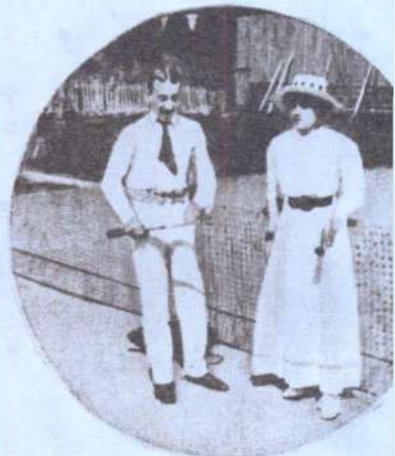

FĂRĂ CUVINTE

desen de ANDO

file de album

„LAWN-TENNIS LA SINAIA“

Înainte primul război mondial se organiza la Sinaia, în fiecare an, «de către un Comitet Special», un important turneu intitulat «Campionatele de Lawn-Tennis». Dintr-o cronică din anul 1910 aflăm că la «Campionatele Sinaiei» luau parte «jucători aflați în vilegiatură la Sinaia sau în împrejurimi, mulți străini, în special diplomați, și prea puțini români. De aceea, meritul acestora, cînd sînt învingători, este cu atît mai demer de atențiunea tuturor sportșmanilor — subliniază cronicarul de specialitate.

«Meetingul de lawn-tennis» din 1910 desfășurat în luna august, a cunoscut un succes deosebit și a putut fi considerat drept un autentic campionat al României, intrucît — anunța ziarul — «Marele Premiu anual decernat echipei învingătoare printre toate cluburile românești va fi jucat la Sinaia, tocmai cu prilejul acestui meeting».

Au participat cele mai bune rachete de la «Societatea Sporturilor Atletice Române», «Doherty Club», Clubul de tenis «Săcindaria», «Tenis-Club-Român» etc.

În fotografie, echipa învingătoare de la dublu-mixt.

Em. I

Sportul A DOUA PASIUNE

CARMEN STĂNESCU

Recent, s-a înființat Comisia Centrală de Educație Fizică și Sport a Femeilor. Vicepreședintă a acestei comisii a fost aleasă artista emerită Carmen Stănescu, de la Teatrul Național «I.L. Caragiale» din București, binecunoscută publicului din piesele «Doamna nevăzută», «Așir-te mărgărite», «O scrisoare pierdută», «Bădăranii», «Patima roșie», «Al patrulea anotimp», «O femeie cu bani» și, recent, din marele succes «Dulcea pasăre a tinereții». Cum o știți și o asiduă prietenă a sportului, am întrebato:

— De cînd o începuți «cea de a doua dumneavoastră pasiune»?

— De la vîrsta de 5 ani, cînd am început să practic înotul. Există o tradiție în familia mea, o admirație pentru sport, considerat ca ceva foarte necesar, iar eu am fost crescută în acest spirit...

— Știu că vă interesează în mod deosebit tirul și ați obținut rezultate foarte frumoase pe poligon.

— Am fost campioană regională la tir și la natație, dar mă ocup mult de gimnastică și de alpinism în timpul meu liber.

— Credeți că există o tangență între profesiunea dv. și sport?

— Consider sportul ca pe ceva absolut indispensabil. În primul rînd, asigură un moral foarte bun, ne mai vorbind despre sănătate... De asemenea, se știe că în profesia mea e nevoie de multă suplețe, eleganță a mișcărilor, care nu se pot dobîndi decît prin multă mișcare fizică. Dar nu numai atît. Sînt unele situații pe scenă cînd trebuie să dovedești anumite calități de sportiv. Eu, de exemplu, în piesa «O femeie cu bani», trebuia să știu să mă lupt. În acest scop am făcut antrenament cu maestrul Ion Cernea, iar rezultatul cred că l-ați văzut în spectacol.

— V-am admirat calitățile de polisportivă, iar preocuparea dv. constantă pentru sport a fost unanim apreciată. Alegerea dv. în funcția de vicepreședintă a unei Comisii pentru Educație Fizică și Sport este o dovadă în plus a înaltei prețurii de care vă bucurați.

— Am fost emoționată pentru încrederea acordată și voi cădea să răspund cu promptitudine tuturor sarcinilor ce-mi revin.

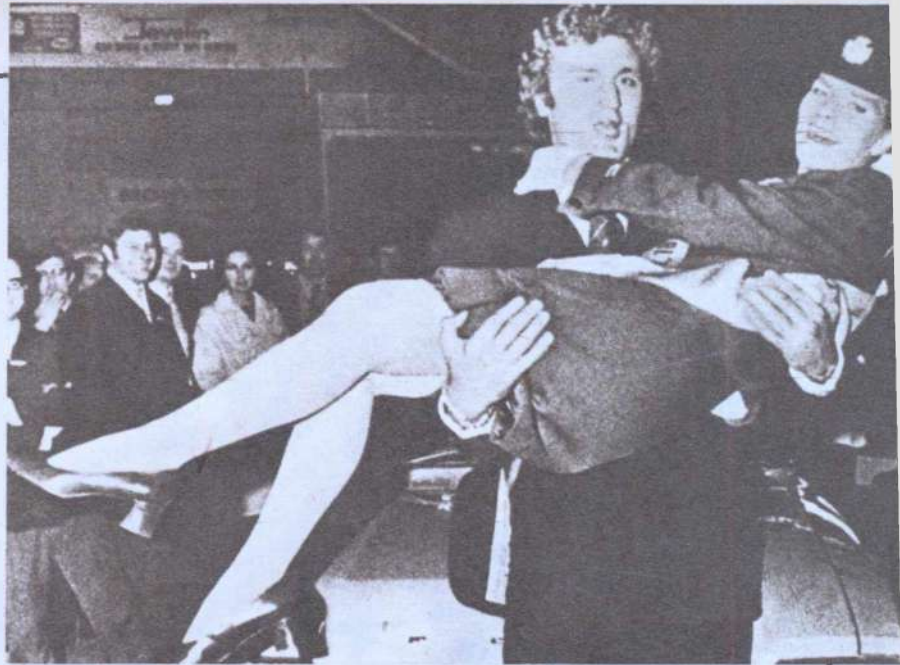
O artistă talentată, o polisportivă, o cetățeană — trei coordonate pe care se profilează un portret unic — Carmen Stănescu.

Violeta ANTONIU

RENAULT 15 TL

Firma franceză Renault a prezentat la București ultimele sale modele de automobile, modele care completează gama cunoscutei firme cu o mașină de mic litraj (R-5) și cu mașini «sportive» pentru automobilisții mai pretențioși. Tehnicienii și ziarisții de specialitate bucureșteni au fost plăcut surprinși de calitățile noilor modele Renault, toate cu o linie modernă, cu un finisaj de mare rafinament, dar și cu o mecanică superioară și calități rutiere ce merită a fi subliniate.

În imagine, vă prezentăm modelul Renault 15 TL, care are la bază mecano-mașinii Renault 12.

NU SE POATE FĂRĂ RECLAMĂ...

Boxerul englez Joe Bugner, fost campion al Europei, și-a decepționat suporterii cu prilejul turneului din Statele Unite, în prezent fiind situat pe locul trei în clasamentul greilor din țara sa. Bugner, despre care Rocky Marciano spunea că este «o mare speranță a boxului mondial», intenționează să redevină șeful «greilor» din Europa. Fostul campion dorește să lupte mai întâi amical cu spaniolul Urtain, apoi să-l întâlnească la Londra sau la Bologna pe italianul Dante Cane. Dar pentru a realiza aceste proiecte, Bugner trebuie să-și recâștige popularitatea, să-și facă reclamă, fără de care nu se poate trăi în boxul profesionist. Așa se explică această imagine, în care Bugner duce în brațe pînă la avion una dintre stewardesele aeroportului din Londra.

Nu se poate fără reclamă...

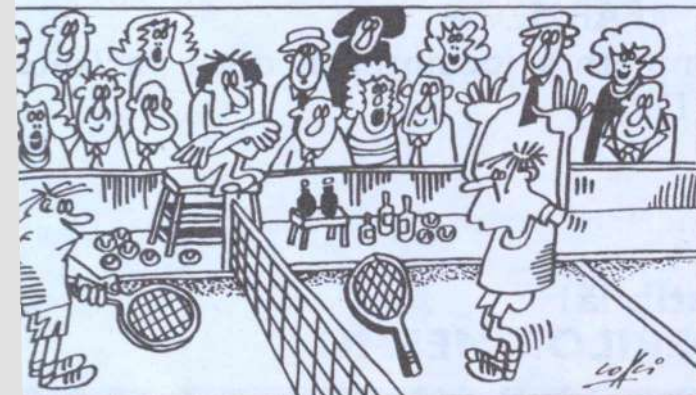

desen de Octavian COVACI

— Cum, nici ultima repriză nu mă lași s-o văd?

Copiind desenul de mai jos, colaboratorul nostru Octavian COVACI vi oferă un nou prilej de a vi verifica perspicacitatea, descoperind cele opt greșeli atrecurate în al doilea desen. Vă dorim succes!

8 GREȘELI...

O NOUĂ STEA...

Anul trecut, printre marile vedete feminine ale sprintului mondial a apărut o nouă stea: tânăra atletă cubaneză Silvia Chibas. Ea a realizat una dintre cele mai bune performanțe ale anului, alergînd suta de metri în 11,3 sec. Silvia Chibas, încă junioară, este un produs al campionatului inter-școlar care se desfășoară în Cuba din anul 1963. Iată-o acum pregătindu-se să ia startul la J.O. de la München.

CONCENTRARE MAXIMĂ

Există în întrecerile sportive momente în care nu măiestria hotărâște învingătorul, ci stăpînirea de sine, calmul, concentrarea dusă la extrem. Priviți aceste două jucătoare de tenis de masă, Karenza Matews și Pauline Piddock, din echipa Angliei. Ele joacă cel de-al treilea set, decisiv, contra reprezentantelor Suediei și scorul este 20—20. Calmul lor de-a dreptul... englezesc le-a ajutat să cîștige ultimele două puncte necesare victoriei.

„FAZĂ” RARISIMĂ...

Sîntem convingiți că nu ați mai văzut o asemenea fază la un meci de hochei, fază în care o întreagă echipă să caute ceva pe gheață. Faptul s-a datorat unei întâmplări... neplăcute, petrecută la C.M. de hochei de la București: la o ciocnire, unuia dintre hocheiștii japonezi i-a sărit lentila ce o purta direct pe ochi. Toată formația japoneză a căutat lentila buclușă, care parcă intrase în... gheață.

FERMECĂTOARE

CAMERA COMBINATĂ

Farmec

Realizată după concepții moderne, pentru rezolvarea problemelor de confort, eleganță și funcționalitate multiplă

GARNITURA «FARMEC»

oferă toate avantajele unei CAMERE DE DORMIT și în același timp ale unei SUFRAGERII, permițând utilizarea extrem de avantajoasă a spațiului de locuit.

Fabricată în întreprinderile MEFMC din materiale de cea mai bună calitate,

CAMERA COMBINATĂ «FARMEC»

vă oferă posibilitatea mobilării raționale și complete a locuinței în două variante

LA ALEGEREA DV,

cu canapea extensibilă sau cu divan de colț.

FARMEC

O garnitură modernă, irezistibilă!

PRODUS AL ÎNTREPRINDERILOR MEFMC

Cursa De Păcii

LA A
25-a
ANIVERSARE
(II)

- Gustav Adolf Schur (R.D.G.) realizează valorosul «event»: două victorii.
- Seria de succese a cicliștilor sovietici.
- Record de participare în 1956.
- Un interesant duel: R.D.G.—U.R.S.S.
- Gabriel Moiceanu și Ion Cosma printre protagoniști.
- Cu peste 40 pe oră de-a lungul a 2 300 km.

avut-o Vesely în primele ediții. Un an mai târziu, în 1956, Schur ia startul ca mare favorit, câștigă etapa a doua, dar suferă apoi o căzătură gravă, pierzând multe minute, și e scos realtamente din lupta pentru primul loc. Se consolează, până la finalul ediției — câștigată de polonezul Stanislaw Krolak — cu încă două victorii de etapă. Mai câștigă două etape și în 1958, terminând pe locul 8, învingător fiind pedalarul olandez Piet Damen, un alergător de un gabarit modest, dar înzestrat cu mult talent, despre care se poate spune că a câștigat cursa de unul singur (căci nu a avut echipieri de talia lui), el rezistând atacurilor conjugate ale unor numeroși adversari. Echipa română a ieșit victorioasă în ultima etapă Cerna Hora-Praga, cea mai lungă «secvență», 225 km.

În 1959, Schur, concurent cu mare experiență, nu câștigă nici o etapă, dar (ca și englezul John Steel în 1952) își înscrie numele pentru a doua oară în palmaresul probei, indiscutabil un «event» de un calibru deosebit. În acest an, înregistrăm prima victorie de etapă a lui Gabriel Moiceanu (etapa Lodz-Varșovia cu care se încheia ediția). În ceea ce-l privește pe Schur, acesta va mai concura în câteva ediții câștigând în total 9 etape.

Numărul adeziunilor de participare la această competiție crește, astfel că la startul probei, în anul 1956, se alinază 141 de concurenți din 23 de țări, cifre care vor constitui un «record» neegalat încă. Se poate spune că în acel an a început seria de succese a cicliștilor sovietici, ei obținând prima victorie pe echipe; ediție în care noi am câștigat pe echipe o etapă, Karlowy Vary-Tabor, datorită excelenței curse făcute de Gabriel Moiceanu «scăpat» într-o evadare în trei, în care a acționat admirabil, fără menajamente. A câștigat Sanderson (Anglia), urmat de Kolev Bulgaria) și Moiceanu.

Totodată începe și un dîrz și interesant duel R.D.G.—U.R.S.S., cicliștii din aceste țări fiind mereu pe avansposturi și împărțindu-și victoriile individuale, cât și cele pe echipe. Astfel în 1957 (ediția a X-a) pe ruta Praga-Berlin-Varșovia, bulgarul Nencio Hristov, un alergător deosebit de tenace, iese învingător, în ciuda atacurilor date de subtitul britanic Brittain, combativul Kapitonov (U.R.S.S.) și curajosul belgian Proost, pe echipe victoria revenind clar formației R.D. Germane, urmată de Polonia. Pe locul 3 — U.R.S.S., care va cuceri apoi primul loc doi ani consecutiv: 1958 și 1959, ani în care R.D.G. a terminat pe locul al doilea.

După a doua victorie a lui Schur (în 1959) un alt component al reprezentativei R.D. Germane, un tînăr dinamic, Erich Hagen, câștigă ediția a XIII-a (1960),

Gustav Adolf SCHUR (R.D.G.), victorios în anii 1955 și 1959.

prezentant, brașoveanul Ion Cosma. În această ediție sportivii sovietici, luîndu-și o confortabilă revanșă asupra celor din R.D.G., câștigă întrecerea prin Juri Melihov, un rutier-sprinter de valoare, care a obținut și 4 victorii de etapă, iar colegii săi, Petrov — 3 și Cerepovici — 1. În total 8 etape câștigate de sportivii din echipa U.R.S.S., care se clasează prima și pe echipe, întrecînd formația R.D. Germane. Echipa României ocupă un loc de frunte — trei — iar la individual, Ion Cosma termină pe locul șapte.

Această dublă victorie sovieticii o realizează și în anul următor de-a lungul a 14 etape (2 407 km parcursi cu valoroasă medie orară de 38,900 km) pe distanța Berlin-Praga-Varșovia, cursă dîrză, caracterizată din nou prin dominarea categorică a sportivilor din U.R.S.S. Ei obțin 8 victorii de etapă prin Petrov — 5, Cerepovici — 2 și una prin Gajnan Saidfudin, învingătorul final al cursei. Din 14 etape, echipa U.R.S.S. câștigă 11 (de asemenea dominare «zdrobitoare»), cite una revenind Olandei, Belgiei și ROMÂNIEI, victorioasă în etapa a VI-a, Karlowy Vary-Praga. În clasamentul final individual, Gabriel Moiceanu, și în acest an printre protagoniști, ocupă locul 6.

(Va urma)
Emil IENCEC

Tenacele Gabriel MOICEANU, ciclistul român cu cele mai multe victorii de etapă (trei) în «Cursa Păcii», făcînd turul de onoare pe pista stadionului arhiplin din Varșovia (1959).

O adevărată «grămadă» ciclistă, aspect destul de frecvent în cursele de fond. Secvență din «Cursa Păcii» — ediția 1964.

Din ce în ce mai mulți pedalari de valoare se prezintă la startul întrecerii, care constituie pentru mulți cicliști un bun prilej de consacrare internațională, «CURSA PĂCII» devenind un obiectiv important pentru ciclismul din numeroase țări din Europa; și chiar din alte continente. Indiscutabil, competiția, care a debutat modest în 1948, este acum o întrecere de mare anvergură pe plan internațional, ea operînd o selecție din ce în ce mai severă în rîndurile concurenților.

Odată cu ediția a VIII-a (1955) printre alii «Cursa Păcii» va figura și figura cîțiva ani unul de prima mărime: Gustav Adolf Schur (R.D.G.), un alergător rezistent, calculat și bun finisat de etapă. Datorită sprintului său va reuși să câștige 2 etape în 1955 — cînd a obținut și victoria finală. (În acel an, echipa română a câștigat etapa a 9-a, Berlin-Cottbus). «Tăve» (diminutivul lui Gustav), cum îl răsfășau admiratorii lui, s-a bucurat de o popularitate asemănătoare cu aceea pe care a

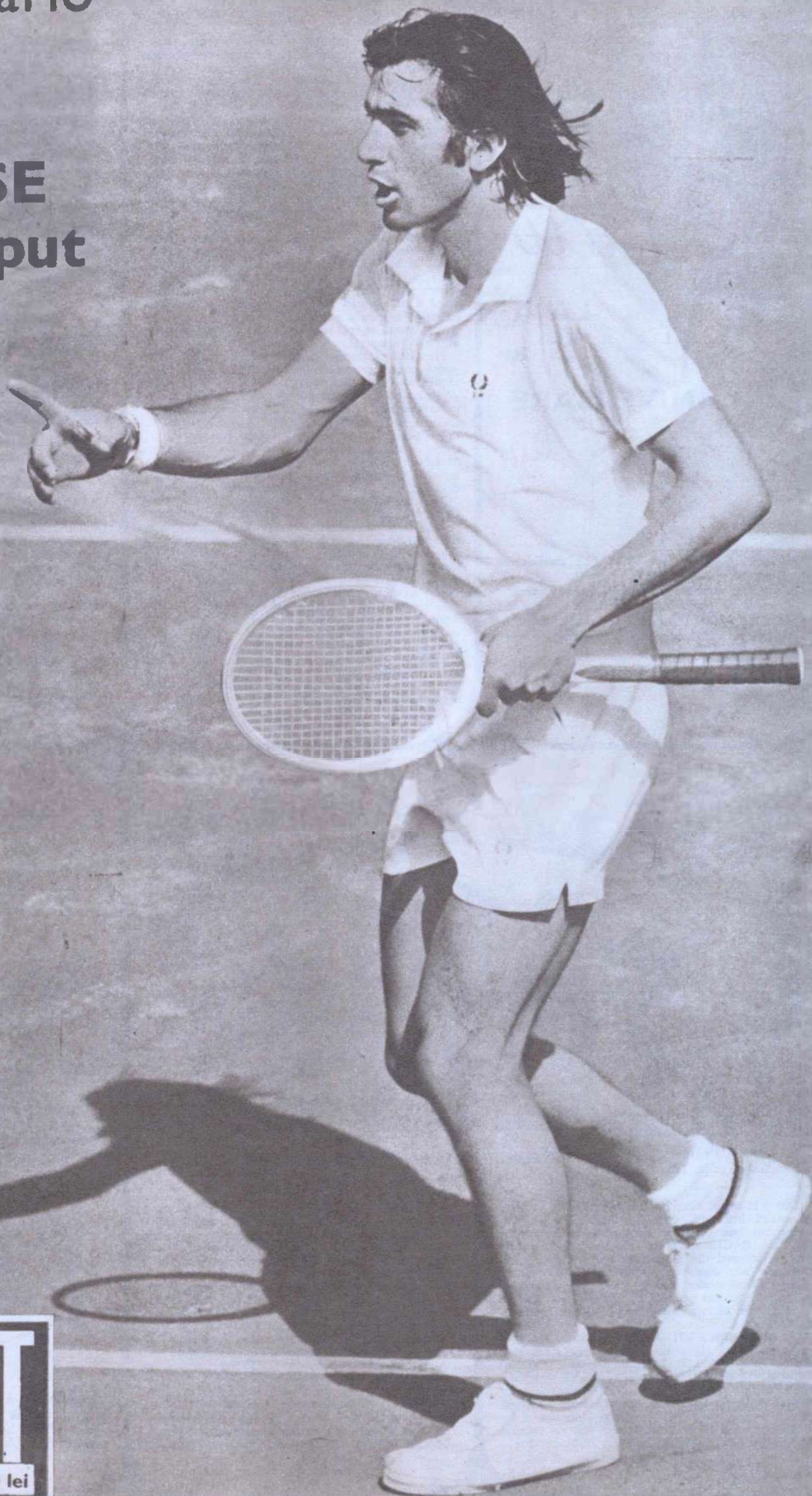
desfășurată pe ruta Praga-Varșovia-Berlin. Ediția a fost dominată «zdrobitoare» — cum notau comentatorii — de către cicliștii germani, care au câștigat pe echipe 12 din cele 13 etape ale cursei, iar individual au obținut 10 victorii: Weissleder — 4, iar Schur, Hagen și Adler, cite două victorii. Mai poate avea loc vreun comentariu în fața acestor cifre atât de grîtoare? Și asta în cea mai rapidă ediție de pînă atunci, în care s-a realizat o medie orară aproape incredibilă: 40,4 km de-a lungul a 13 etape, însumînd 2 290 km.

Cicliștii români au o comportare deosebit de frumoasă în 1961, pe ruta Varșovia-Berlin-Praga, de asemenea o ediție «ultra-rapidă» (2 435 km parcursi cu 39,700 km/h). Astfel, Gabriel Moiceanu iese victorios pentru a doua oară într-o etapă din «Cursa Păcii», etapa a 3-a, Olsztyn-Gdansk, lungă de 204 km, cicliștii noștri ocupînd în acea zi și pe echipe primul loc. Trei zile mai târziu, venind de la Szczecin, primul ajunge la Rostok, după 210 km, masivul nostru re-

Monte Carlo
Madrid...
**ILIE
NĂSTASE**
și-a început
seria '72

Tempo,
Iliuță!

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT
2,50 lei